

Gå ikke glip af videohittet: "Jeg er selve modellen for en moderne klimamodellør!"

27. august (EIRNS) - LaRouche-organisationen udsendte den 22. august en knaldgod musikvideo med titlen: "I Am the Very Model of a Modern Climate Modeller". I en satire over den berømte tåbelige generalmajor fra Gilbert & Sullivans komiske operette Piraterne fra Penzance (1879), satiriserer den 4,45 minutter lange LaRouche-produktion over de arrogante folkemorderiske klimaprognosemagere, der i begyndelsen siger til seerne: "Bare sig NEJ til klimaforandringer!" Den geniale tekst af Bill Ferguson, der begynder med omkvædet: "Jeg er selve modellen for en moderne klimamodellør", blev sunget af Myles Robinson, Malene Robinson (fra Danmark) ved tangenterne, samt Schiller Institutets korsangere fra Boston.

Klik her: [Crush the Green New Deal LaRouche-organisation internetside.](#)

Afskrift:

I am the very model of a modern climate modeler,
Ecologist, empiricist, there's no one Aristotle-er,
Employing mathematics, theoretic and statistical,
And arcane correlation computations syllogistical;
I prove that human action, agricultural, industrial,
Will overheat with CO2 the planet, therefore must we all
Obey the Queen of England's populational reduction goals
And late at night I like to ogle Greta Thunberg videos.
And late at night he likes to ogle Greta Thunberg videos!
And late at night he likes to ogle Greta Thunberg videos!
And late at night he likes to ogle Greta Thunberg viddi-iddi-oes!

I'm getting paid to demonstrate the world is far too populous,
Especially the poorer dark complexioned countries where we must
Kill off six billion babies, adults, teenagers, and toddlers:
I am the very model of a modern climate modeler!

To kill six billion babies, adults, teenagers and toddlers,
He is the very model of a modern climate modeler!

The climate factors cosmic and galactic I must disregard,
They contradict the green agenda, I refuse to think so hard.
Atomic power doesn't produce very much of CO₂,
But 'twill increase potentials of the population, that won't do;
'Twould mean from pole to pole more Northern, Southern, Central 'Mericans,
'Twould mean More Europeans, and more Asians and more Africans,
From poverty, disease, and hunger many people could be saved,
And dear old Bertrand Russell would be spinning in his honored grave!
And Bertrand Russell will be spinning in his rotten stinky grave!
And Bertrand Russell will be spinning in his rotten stinky grave!
And Bertrand Russell will be spinning in his rotten stinky-inky grave!

My opposition to the Peaceful Atom isn't brains I lack,
But geopolitics taught me that "Green is Good." and "Snow is Black."
And if your mother disagrees, I may well have to throttle her:
I am the very model of a modern climate modeler!
And if your mother disagrees, he may well try to throttle her,
He is the very model of a modern climate modeler!

The Green New Deal and Great Reset will stop greenhouse pollution
And to the Human Question is a Final End Solution,
But even a first strike at China and at Russia I would goad,
Protecting the environment from progress on the Belt and Road.
Alas, I fear too many people are beginning to defy
My peer-reviewed and flawless calculations proving they must die,
Perhaps they'll organize to generate eight thousand gigawatts
Instead of playing Grand Theft Auto as they fry their brains on pot.
Instead of playing Grand Theft Auto as they fry their brains on pot,
Instead of playing Grand Theft Auto as they fry their brains on pot,
Instead of playing Grand Theft Auto as they fry their precious brains on pot!
And then we'd see the living standards of the population zoom,
For radical Malthusians like me there would be no more room,
With hundreds more of happy humans in each square kilometer,
I'll be a very unemployed and moody climate modeler.

With hundreds more of happy humans in each square kilometer,
He'll be a very unemployed and moody climate modeler!

En renæssance for menneskeheden eller en nedsynkning i malstrømmen

26. august (EIRNS) – Edgar Allen Poes novelle, "A Descent into the Maelstrom" (En nedsynkning i malstrømmen), en videnskabelig undersøgelse af de ændringer i geometrien, der finder sted under en faseændring i naturen, og den menneskelige erkendelses rolle i genkendelsen og undersøgelsen af disse ændringer, giver den nødvendige vejledning til at reflektere over den historiske faseændring, der finder sted i verden i dag. Poes personer er to brødre, hvis skib er fanget i en stor hvirvelstrøm ud for den norske kyst. I takt med at skibet trækkes længere og længere nedad mod ødelæggelse erkender en af brødrene den ændrede geometri i denne hvirvel, til forskel fra den der eksisterede i det foregående rum, og opdager på kreativ vis lovene i dette nye paradigme og redder sig selv, mens hans bror, rædselsslagen, hans sind i en tåge, klamrer sig til det gamle paradigme og styrter i døden.

Verden vil aldrig vende tilbage til den æra, hvorfra vi nu går videre til en ny geometri. Dette er tilfældet med pandemien, der slutter æraen med privatiseret sundhedspleje og fratagelse af sundhedspleje til de fattige nationer i verden; det gælder for det globale finanssystem, der allerede har været bankerot i årtier og nu går ind i et

hyperinflatorisk eller deflatorisk udbrud, et system, der ikke kan reddes; det gælder en æra med endeløse krige, der blev sluppet løs ved Tony Blairs erklæring fra 1999 om afslutningen på national suverænitæt, hvilket udløste de anglo-amerikanske "regimeændrings"-krige; og endelig enden på vildfarelsen om USA som en "unipolær supermagt" og "afslutningen af historien".

Man skal ikke forestille sig, at det betyder, at der automatisk vil komme en bedre verden. Verden kunne fortsat, ligesom sømandens forskræmte bror, klamre sig til vrangforestillinger om det døende imperium, villig til at underkaste sig økonomisk forfald, krig, pest og hungersnød, frem for at afvise de falske aksiomer, for at opdage de nye principper der kræves for ikke alene at overleve, men også at bygge en mere perfekt verden.

Afslutningen på 20 års katastrofe i Afghanistan vil give den afgørende test: Vil USA bryde med det britiske imperium og handle ud fra dets egentlige egeninteresse... vil det se Afghanistan forvandlet fra en malstrøm af terrorisme, narkotika og evig krig til et knudepunkt for regional og kontinental udvikling og genoprette sin gamle rolle som "de tusinde byers land", korsvejen mellem den østlige og vestlige civilisation?

Det britiske imperium fortjener ligesom dinosaurerne ikke bedre end at uddø. Tony Blair og andre talsmænd for imperiet brøler deres raseri ud, ligesom Shelleys Ozymandius, over at USA ikke har adlydt deres diktater – eller som Blair så åbenlyst udtrykte det – at Biden-administrationen har fulgt det "tåbelige politiske slogan om at gøre en ende på de evige krige". At afslutte sådanne krige vil i sandhed, som Blair frygter, betyde afslutningen på imperiet. Måske var de blodige ISIS-terrorbomber i dag i

Kabul beregnet på at stoppe Biden i at holde fast ved tidsfristen d.31. aug. for at komme ud, som briterne og deres aktiver i USA har krævet. Er det tilfældigt, eller udsender briterne stadig terrorister for at nå deres mål?

Dette er sandhedens øjeblik for civilisationen. Lyndon LaRouches begreb om de "fire magter", der kræves som en minimumskraft for at afslutte imperiet, ligger nu foran os. De fire store kulturer i Eurasien – Kina, Rusland, Indien og USA (som en destilleret repræsentant for europæisk kultur) – kan på dette skæbnesvangre tidspunkt forene sig for at gøre Afghanistan til en model for at afslutte opløsningen af nationer rundt om i verden, der har lidt under årtier, eller endda århundreder, med afsavn, fattigdom og koloniale slaveri. Herfra kan et nyt Bretton Woods-finanssystem udformes af de samme fire magter og de taknemmelige nationer rundt om i verden, som vil deltage i bestræbelserne. Endvidere kan udskiftningen af det mislykkede monetære system erstattes med et kreditsystem efter Hamiltons principper for at stimulere genoprettelsen af de kollapsende vestlige økonomier, drevet af eksporten af de kapitalvarer, der kræves overalt for at løfte enhver nation ud af fattigdom og blive moderne industrielle nationer. Kinas Bælte og Vejinitiativ har vist effektiviteten af den sådan tilgang.

Dette er ikke alene den moralsk rigtige ting at gøre; uden den er forfald og atomkrig praktisk talt uundgåeligt. Menneskeheden har tidligere stået over for sådanne farefulde øjeblikke. I visse af dem førte den manglende handling til et tilbagefald til en mørk tidsalder og affolkning. I andre førte visionære og kreative mennesker til skabelsen af en ny renæssance – Nicholas of Cusa i det 15. århundredes Europa; Zhu Xi i det 12. århundrede i Kina, Harun al-Rashid i det 8. århundredes guldalder i Abbasid-

kalifatet og Gupta-guldalderen i det 4. og 5. århundrede. Den konfucianske renæssance, der nu finder sted i Kina, giver håb for fremtiden, men i en tidsalder med supersonisk transport og kolonisering af rummet må enhver sand renæssance være virkelig universel. Dette har netop været budskabet fra Lyndon og Helga LaRouche igennem det sidste halve århundrede, et mål, som kan og må opnås – eller som Helga Zepp-LaRouche ofte siger: En æra hvor "vi alle kan lægge en tidsalder af umoden ungdom bag os, og gå ind i en æra af voksenalderen, hvor vi koncentrerer os om menneskets fælles mål".

Hvorfor et nyt paradigme er vigtigt: Vestlige fejl i Afghanistan beviser, at det neoliberale system ikke tager sig af borgerne: Schiller Instituttets ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche den 25. august 2021

britiHelga Zepp LaRouche leverede en gennemkomponeret analyse af, hvordan verden har ændret sig siden den 15.

august 2021, da Taliban marcherede ind i Kabul, og USA og NATO forlod byen. "Et helt system er ved at være afsluttet. Politikken har fejlet". De mange liv det har kostet, kaosset i landet og de penge der blev brugt – og stjålet – tjente en grådig elites interesser, men gav ingen fordel til andre.

Hun rapporterede om den forudseenhed, der blev demonstreret af deltagerne på Schiller Instituttets konference den 31. juli, med titlen "Afghanistan: Et vendepunkt i historien efter tiden med de fejlslagne 'regimeskifter'", og derefter de løsninger, der blev præsenteret på opfølgingskonferencen den 21. august, "Nu, mere presserende end nogensinde: Afghanistan – mulighed for en ny epoke for menneskeheden". Løsningen begynder med at afvise neoliberalisme og Det britiske Imperiums geopolitik. Bidens afvisning af kravet fra Boris Johnson og europæerne om, at USA forbliver længere i Afghanistan, har fremkaldt hysteri blandt krigshøgene, som var ansvarlige for katastrofen, karakteriseret af Tony Blair.

Det er nu op til amerikanerne og europæerne at slutte sig til Afghanistans naboer for at skabe en varig fred baseret på økonomisk udvikling. Det betyder, at Vesten skal kassere vrangforestillingen om, at den vestlige "regelbaserede orden" skal accepteres af alle nationer.

Det **amerikanske**

præsidentembedes sande magt

24. august (EIRNS) – Da præsident Joe Biden under sine eftermiddagsudtalelser til pressen, efter sit virtuelle møde med G7-nationerne, gjorde det klart, at han holder sig til tidsfristen for tilbagetrækning i Afghanistan den 31. august, sænkede der sig en mørk sky over Downing Street 10, Porton Down og Gee Street i Clerkenwell, hjemsted for Tavistock Institutet. Den misfornøjede Nigel Kim Darroch, Baron Darroch fra Kew, sagde: "Det kommer til at tage ret lang tid for Vesten som helhed – fordi dette er en vestlig fiasko, en vestlig katastrofe, ikke kun for Storbritannien og USA – at komme sig efter alt dette, at genoprette vores ry". Han, som blev berygtet for sin "oversvømmelse af Trump-zonen" må se den hårde sandhed i øjnene, at de mange forsøg på at stoppe Biden fra at gennemføre den lovede tilbagetrækning fra Afghanistan ikke har virket, og at PR-tricket, kendt som "Global Britain", netop er blevet afsløret i at være et "Windsor-sandslot".

Pensioneret admiral Mike Mullen, tidligere chef for forsvarskommandoen fra oktober 2007 til september 2011 – det vil sige under både Bush 43 og "Bush 44" (Barack Obama) – tilstod, at han, Obama, og hele hans administrationen havde taget fejl, og at Joe Biden havde ret i, hvorvidt indsatsen i Afghanistan skulle forøges med 40.000 tropper i 2009. Biden havde modsat sig forøgelsen, og foreslået 10.000 tropper, der ville bekæmpe terrorisme ved grænsen mellem Pakistan og Afghanistan og ellers træne det afghanske militær. Biden "fik det tilbage på sporet dengang... jeg giver ham æren for det", sagde Mullen. Han er den første til at udføre muligheden for, hvad Ray McGovern har kaldt "metanoia." Når Metanoia ("omvendelse") blev personificeret, var det ofte som en gudinde, tildækket og sorgfuld, der inspirerede til både beklagelse og

refleksion, hvilket førte til afvisning af usund dømmekraft.

Dem der har været ramt af kronisk fejlvurdering af den aktuelle historie i de sidste mange år på grund af den utålelige partipolitik, især efter Lyndon LaRouches konstateringer i september 2012 af det politiske partisystems død i Amerika efter Cheney/Obama-"Bush 43/44", er forvirrede over den nuværende tid. Caitlin Johnstone bemærkede i en artikel den 22. august med titlen "Bush-Era War Criminals Louder Than Ever because They've Lost the Argument", at: "Efter at de amerikanske troppers tilbagetrækning endegyldigt fastslog, at den afghanske 'regering', som de har brugt tyve år på at foregive at opbygge nationen sammen med, i det væsentlige var en skrøne, hvilket beviste for verden, at de hele tiden har løjet for os om fakta i Afghanistan, skulle man forvente, at de, der hjalp med at bane vejen for denne katastrofale besættelse, ville være meget tavse på dette tidspunkt i historien. Men langt fra at være tavse og krybe ind under en sten for at vente på dødens søde omfavelse, har disse skabninger i stedet været højrøstede og skamløst artikulerede.

"Tony Blair Institute for Global Change har udsendt et langt essay af den tidligere premierminister, der førte Storbritannien ind i to af de mest uoverskuelige militære indgreb som kan ihukømmes. Blair kritiserer tilbagetrækningen som værende sket ud fra "troskab mod et tåbeligt politisk slogan om at afslutte 'de evige krige'". Blair har længe, gennem 'Responsibility to Protect' troet og praktiseret ideen om, at Det globale Storbritannien skal forsvares ihærdigt ned til den sidste amerikaner. Men de, der afviser at forstå det britiske "babylonske præstedømmes særlige forhold" til USA, "kan ikke begribe dette" og er

forblevet bevidst uoplyste.

En erklæring skrevet af Shanghai Cooperation Organization om situationen udtalte: "SCO -medlemslandene bekræfter deres intention om at hjælpe Afghanistan med at blive et fredeligt, stabilt og velstående land, fri for terrorisme, krig eller narkotika, og er parate til at deltage i internationale bestræbelser på at stabilisere og udvikle Afghanistan med FN i en central og koordinerende rolle". Afghanistan, der tilslutter sig Bælte og Vejinitiativet, er vejen frem, og USA, der med udgangspunkt i det helt reelle behov for en verdenssundheds-plattform, kan rette opmærksomheden mod at slutte sig til disse nationer, samtidig med at de genopbygger og rustet sin egen nation til denne kamp.

Over to tredjedele af det amerikanske folk ønsker, at krigen skal slutte. Præsidentskabet har taget skridt til at honorere dette ønske og for at fuldføre denne politik i Afghanistan. Hvad angår kaosset i forbindelse med evakueringen: har nogen overvejet, at det faktum at fraktioner i USA afslog tilbuddet om at koordinere indsatsen i Afghanistan, herunder evakueringsindsatsen, med russerne og muligvis andre, har bidraget til ustabiliteten? Eller at bekendtgørelse og gennemførelse af et verdenssundhedsmæssigt anti-Covid-19-initiativ, for måneder siden, i retning af hvad Helga Zepp-LaRouche har foreslået på den ene konference efter den anden siden juni 2020, også ville have været med til at forhåndsstabilisere forholdene for tilbagetrækning i Afghanistan før evakuering? Selv nu, og for en lille procentdel af de 2 billioner \$, der vides at være brugt i krigen igennem de sidste 20 år, kunne USA hjælpe med at vinde freden i Afghanistan gennem et udviklingsprogram for en verdenssundheds-plattform, der involverer alle nationerne i området.

Lyndon LaRouche sagde fra fængslet i et interview fra 1991: "Om jeg forbliver i fængsel eller ej, er i det væsentlige op til præsidenten eller præsidentembedet. De juridiske grunde til at fjerne mig fra fængslet – ved at ophæve dommen, eksisterer... beviserne findes. Om dette bevis og denne procedure vil blive efterlevet, vil være op til det politiske pres, der påvirker præsidentskabet. Jeg er her, fordi præsidenten ønsker mig her, og ikke nogen anden grund. Hvis præsidenten skulle ændre opfattelse, så ville jeg sikkert... lovgivningen ville tillade at løslade mig fra fængslet". [Dette skete – LaRouche blev fængslet under den ældre George Bush, og løsladt da Clinton blev præsident.] LaRouche, der førte valgkampagne som præsidentkandidat mere end nogen anden person, indså, at det amerikanske præsidentskabs institutionelle beføjelser var af en anden karakter end de kompromitterede kapaciteter af en statsminister. Når USA's præsidentskabs magt indsættes for det gode, er det enormt, det største i verden. Bidens fuldførelse af tilbagetrækningen, som Trump startede, på trods af pres fra det britisk inspirerede Pentagon og udenrigsministeriets til at gøre det modsatte, er, såfremt den fuldføres, et eksempel på dette.

**Schiller
Afghanistan**

Instituttets

opfølgningskonference 21. august 2021: Fremskynd de økonomiske projekter; Tal med regeringen under dannelse

Resumé:

21. august (EIRNS) – Schiller Instituttet var vært for en international webcast i dag, "Nu, mere presserende end nogensinde: Afghanistan – mulighed for en ny epoke for menneskeheden", der samlede talere med bred erfaring fra seks nationer – USA, Tyskland, Pakistan, Canada og Italien. Tre hovedtemaer blev berørt gentagne gange i dialogen: Kast paradigmet for "endeløse krige" helt bort, tal med den nye afghanske regering, der er undervejs, og få gang i økonomiske projekter.

Talerne var Zepp-LaRouche – grundlægger og international præsident for Schiller Instituttet, oberstløjtnant Ulrich Scholz (pens.) (Tyskland), en militær og filosofisk ekspert; Pino Arlacchi (Italien), tidligere chef for FN's kontor for narkotikakontrol (1997-2002), nu professor ved Sassari University; Hassan Daud (Pakistan), administrerende direktør, Khyber Pakhtunkhwa 'Province Board of Investment'; Ray McGovern (USA), tidligere CIA-analytiker og medstifter af 'Veteran Intelligence Professionals for Sanity' (VIPS), og Nipa Banerjee (Canada), professor ved Universitetet i Ottawa. Et spørgsmål blev taget op af Khalid Latif, direktør for 'Center for Pakistan og International Relations' (COPAIR).

Her er Helga Zepp-LaRouches indledende bemærkninger:

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Lad mig hilse på jer, uanset hvor I måtte befinde jeg. Faktisk finder jeg det ret tilfredsstillende og interessant, at vi for præcis tre uger siden her på denne kanal havde et seminar om situationen i Afghanistan. På det tidspunkt sammenlignede jeg situationen – med hensyn til dens betydningsfuldhed – med Murens fald i 1989, som var begyndelsen på enden af Sovjetunionen. Jeg sagde, at det måske ikke er helt så stort som Sovjetunionens sammenbrud, men det der sker i Afghanistan er af samme karakter, fordi det er enden på et system. Nu er jeg ikke sikker på, hvor mange mennesker der fandt, at denne beskrivelse var akkurat, men blot få dage senere havde man det meget pludselige sammenbrud af den afghanske hær. Taliban overtog begivenhederne, der stadig er temmelig kaotiske for nuværende. Så i en vis forstand er alt det, som vi sagde for tre uger siden, om hvad der må gøres, hvad der skal være løsningen – en økonomisk integration af Afghanistan i Bælte- og Vejinitiativet, der forener de allerede udviklede projekter mellem CPEC [Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor], Khyber-passet til Centralasien – alt dette er stadig helt sandt. Så da dette skete, indtraf der en utrolig opstandelse. Der var diskussioner, som for eksempel da CDU's kanslerkandidat i Tyskland, Armin Laschet, sagde, at dette er den værste krise i NATO siden dens begyndelse. Andre mennesker talte om Saigon 2021, og udtaler, at dette er Vestens absolutte fiasko.

Jeg tror, at denne diskussion vil fortsætte, fordi en hel masse spørgsmål melder sig. Hvorfor var der sådan et sammenbrud af hæren? Hvorfor kæmpede hæren ikke? Hvorfor tog efterretningstjenesterne så grundigt fejl? Hvad fremkom der om USA's og de europæiske regeringers manglende evne

til at tage hånd om deres egne soldater, endsige de afghanske medarbejdere, der har hjulpet under opholdet igennem 20 år, at evakuere dem? Det hele er i bevægelse.

Jeg mener, at vigtigheden af at presse på for en hurtig økonomisk udvikling er af allerstørste betydning, fordi Afghanistan allerede er blandt de ti fattigste lande i verden. Det er ramt af en frygtelig tørke. Hver tredje i Afghanistan er underlagt fødevareusikkerhed. Så har vi en pandemi, naturligvis. Så det værste der kunne ske er, at nogle kloge mennesker – eller ikke så kloge mennesker – i Vesten tænker i baner af økonomisk krigsførelse, og siger: "OK, den militære mulighed er tabt, fordi man ikke kan vinde i Afghanistan; det er blevet demonstreret af briterne, Sovjetunionen og nu NATO; man kan ikke vinde militært i Afghanistan. Så hvorfor bruger vi ikke økonomisk krigsførelse"? Og begyndelsen på handlingen kunne udvikle sig til dette; nemlig, at USA har indefrosset den afghanske regerings aktiver, som er omkring 9 milliarder dollar i Federal Reserve og andre amerikanske banker. Heraf er omkring 1,2 milliarder dollars i guldreserver, og der er omkring 300 millioner dollars i form af udenlandske reserver. Den tyske regering har afskåret al humanitær bistand. Lige nu er faren, at Vesten – i denne utroligt skrøbelige situation – beslutter at rejse et militært oprør kombineret med økonomisk krigsførelse i håb om at skabe kaos, så Taliban vil forsvinde, eller hvad som helst. Dette skal vi diskutere. Jeg mener, at dette ville være den største tåbelighed, man overhovedet kan tænke sig.

Jeg er meget glad og taknemmelig for de andre paneldeltagere, der mødes her, fordi jeg synes, at vi straks har brug for at etablere ideen om, at den eneste måde man kan rette op på situationen er at tilbyde bistand til den nye regering i Afghanistan. Jeg forstår, at nogle

af Taliban-lederne og også tidligere præsident Karzai, Abdullah Abdullah og forskellige andre kræfter samles i Kabul i dag for at diskutere dannelsen af en regering. Jeg tror, at dette skal stabiliseres, og at der ikke må tænkes i geopolitik, for som vi diskuterede det i det første panel for tre uger siden, på den ene side har man krisen i Afghanistan; men dette er en afspejling af et meget dybtliggende problem i den måde, som Vesten har ført disse endeløse krige på – Afghanistan, Irak, Syrien, Yemen, Libyen; listen er meget lang, hvilket reflekterer hvorvidt denne politik er levedygtig? Eller om Afghanistan ikke snarere er 'Mene Tekel', 'skriften på væggen', ildbogstaverne på væggen i Belshazzar. Nogle af jer – Ray McGovern er jeg sikker på – kender dette smukke digt af Heinrich Heine om Belshazzar. Er mon Afghanistan 'Mene Tekel' for hele den vestlige civilisation? Og er det ikke på høje tid at ændre disse aksiomatiske antagelser om Rusland, om Kina, om Bælte- og Vejinitiativet? Fordi tilbuddet om samarbejde er der stadig og; fra kineserne, fra russerne. Så jeg mener vi virkelig står i en utrolig dramatisk situation, præcis som vi diskuterede det for tre uger siden, men i mellemtiden har begivenhederne vist, at vores diskussion var absolut forudseende.

Jordens Næste 50 År: panel 2 fra videokonference

På 50-årsdagen for LaRouches forbløffende prognose den 15. august 1971:

Nå, er du så endelig villig til at lære økonomi? den 14. august 2021

Resumé:

Den hurtigt skiftende situation på jorden i Afghanistans peger på den øgede, presserende nødvendighed af at forstå Lyndon LaRouches livsværk, der, med stadig større klarhed, præsenterede sin vision for Jordens næste 50 år, og derudover. Mens COVID-19's deltavariant blotlægger hvor utilstrækkelige verdens sundhedssystemer er, ser vi en brændende nødvendighed for at udvikle et produktionsniveau i stand til at understøtte yderlige milliarder af mennesker med en leve- og kulturel standard, passende til menneskehedens kreative potentiale.

Det andet panel af LaRouche Legacy Foundations begivenhed: "Nå, så er I endelig villige til at lære økonomi?" tog fat i emnet om LaRouches vision for "Jordens Næste 50 År" i forbindelse med bestræbelserne anført af Helga Zepp-LaRouche for at realiserer disse revolutionære mål.

Ordfører, Megan Dobrodt, kasserer for LaRouche Legacy Foundations bestyrelse, åbnede panelet med en video af LaRouches nære ven og samarbejdspartner, Norbert Brainin, førsteviolin for den legendariske Amadeus-kvartet.

Brainin begyndte en masterclass på Dona Krupa slot i Slovakiet i 1995 ved at introducere ideen om Motivführung, eller "motivisk grundig komposition", en tilgang til klassisk komposition udviklet af Haydn og forfinet af Mozart og Beethoven – grundig komposition i overensstemmelse med et princip. Brainin forklarede til tilhørerne, at han ofte snakkede om Motivführung med professionelle kolleger og studenter, som genkendte idéen, men at den eneste person, som forstod det fuldstændigt, var Lyndon LaRouche. LaRouche sagde ofte, at Brainin havde introduceret begrebet til ham, men at han forstod det som en universel proces, hvormed ikke blot stor musik, men også naturlige og menneskelige kompositioner af alle arter kunne udvikles. Velvidende om dette forklarede Brainin at sande klassiske komponister er "videnskabsmænd".

Dette blev efterfulgt af en optagelse af LaRouche, hvor han tog fat på spørgsmålet om menneskelig kreativitet på Schiller Instituttets europæiske konference, den 3. juli, 2011. Han fastslog, at mennesket er den eneste kendte kreative art, og forklarede at "klassisk, kunstnerisk kultur" kan overføres til "afdelingen for fysisk videnskab" med Riemanns ord. LaRouche forklarede at han bestemte sig for at bygge en bevægelse, da han indså at ingen andre end ham selv forstod katastrofen, som de finansielle forstyrrelser skabte i 1960'erne. Han begyndte ved at besøge universiteter og diskutere sine idéer. Han beskrev kort sin forståelse af sit fundamentale princip:

"Man ser en demonstration af dette i området indenfor for klassisk, kunstnerisk komposition, hvor sindet eksperimenterer med at opdage principper og udtrykker længslen efter dette eksperimentelle resultat, som opmuntringen til menneskesindets kreativitet. Det er kreativitet. Det, at bevæge sig ud over de almene vaner, eller livets rutine..."

Han afsluttede med en enkel udtalelse: "Det er ikke magi:

Det er virkelig menneskeheden.”

Den første gæst på panelet var Jacques Cheminade, langvarig samarbejdspartner med LaRouche, præsident for partiet Solidarité et Progrés i Frankrig og en tidligere præsidentkandidat. Han beskrev hvordan han, som fransk diplomat, først havde mødt LaRouche ved en begivenhed i Manhattan, og senere, mens han studerede LaRouches skrifter, blev konfronteret med et indlæg i New York Times, hvor han så et fotografi af franske soldater i 1. verdenskrig med teksten ”Endnu engang sortering – Hvem vil leve? Hvem vil dø?” Flere sider senere var der et billede af en etiopisk mor og hendes barn med ”sønderreven hud” med teksten: ”Hvem vil få mad og hvem vil dø?” Dette fik ham til at beslutte, at på trods af hans udsigter som en ung diplomat, var ”disse mine folk, også selv om jeg bliver nødt til at betale en høj pris for at blive en del af dem.”

Han beskrev sit samarbejde med LaRouche om at skrive en bog, på fransk og engelsk, med titlen ’Frankrig efter de Gaulle’ (La France après de Gaulle), som fremsatte idéen om at få Frankrig tilbage på det republikanske spor for udvikling, som karakteriserede general Lafayettes engagement i Den amerikanske Frihedskrig. Maurice Allais, den eneste franske borger som nogensinde har vundet en nobelpris i økonomi, forfattede et brev til Cheminade den 27. november, 2009, hvor han skrev, at han ”helt og holdent støtter LaRouches anstrengelser for at skabe en bred offentlig debat om radikalt at genskabe kreditsystemet og det internationale valutasystem”, og gav Jacques lov at offentliggøre dette. Cheminade sagde, at den tidligere statsminister, Michel Rocard, også delte LaRouches økonomiske syn.

I 1983 ledte LaRouche og hans kone, Helga, en Club of Life-begivenhed i Paris. Klubben blev stiftet af Helga Zepp-LaRouche, som et modspil til den yderliggående Romklubben. Den verdensberømte onkolog, Marie-Madeleine Fourcade, og de

Gaulles samarbejdspartner og krigshelt i 2. Verdenskrig, General Jean-Gabriel Revault d'Allonnes, deltog i begivenheden i Paris. Alle disse skrev anmodninger for LaRouches frihed, da han blev en politisk fange i 1989. LaRouches universelle budskab blev demonstreret gennem den støtte han fik af førende medlemmer i det franske kommunistparti, såvel som udenrigsministeren under Præsident Valéry Giscard d'Estaing, Pierre Christian Taittinger.

Efter Cheminade benyttede to repræsentanter fra Argentina, Robert Fritzsche og Eduardo Fernandez, opdagelserne fra den store russiske bio-geokemiker, Vladimir Vernadsky, til at forklare LaRouches begreb om den "relative potentielle befolkningstæthed" i forhold til "energigennemstrømningstæthed" og forbedringer i levestandarden. Menneskets rolle i dette kompleks blev forklaret gennem forholdet til Vernadskys begreb om tre eksistensdomæner: den ikke-levende litosfære, den levende biosfære og det kognitive, erkendelsesmæssige, domæne, kaldet noösfæren. Mennesket er herre over alle tre, og deltager, som LaRouche har forklaret dette, også i det fjerde domæne, et kognitivt domæne som vi erkender i universets design og vækst, selvom vi ikke endnu kender dennes oprindelse på samme måde, som vi ved hvordan menneskeheden kan opdage universets udformning og "love". De brugte Vernadskys beregninger og mere avanceret viden til at demonstrere, at, med nye energikilder på horisonten, kan Jorden understøtte en menneskelig befolkning på 3 billioner.

Dette blev efterfulgt af hilsner fra Carlos Gallardo, præsidenten for det Kristne demokratiske Parti i Peru.

Harley Schlanger, også en mangeårig leder af LaRouche-bevægelsen, fulgte efter med en ironisk fortælling om den virkelige oprindelse til Richard Nixons katastrofale bekendtgørelse den 15. august 1971. Mere end ti år senere,

den 23. januar 1983, var John Connally fra Texas, som havde været finansminister under Præsident Nixon, tilfældigvis tilstede ved en tvangsauktion, da Connallys ejendele blev solgt, og sagde ja til et interview. Schlanger spurgte om beslutningen den 15. august 1971, og Connally erklærede stolt, at det havde været hans beslutning og en kæmpe succes. Da Schlanger udfordrede ham med LaRouches forklaring om at denne beslutning var årsagen til de efterfølgende katastrofer, som, blandt andre ting, var årsagen til Connallys personlige nedtur, blev han nedtrykt og sneg sig til sidst væk.

(<https://www.youtube.com/watch?v=5bicKvoNFYM>; 58 minutter inde)

Daisuke Kotegawa, tidligere højtstående embedsmand i Japans finansministerium og Japans administrerende direktør ved IMF, sendte en hilsen som støttede LaRouches skel mellem investeringer i den reelle økonomi på den ene side, og spekulation på den anden, og opfordrede til genindførelsen af Glass/Steagall-loven.

Fred Huenefeld, en landbrugsøkonom, som har siddet i mange regeringspositioner i Louisiana, og er et langvarigt bestyrelsesmedlem i Schiller Instituttet, gav en levende beskrivelse af sine år med at agitere for LaRouches idéer og jage den amerikanske kongres for at få dem til at vågne op.

Tidligere statssenator fra South Carolina, Theo Mitchell, en leder i det Demokratiske Parti og et bestyrelsesmedlem i Schiller Instituttet, diskuterede sit arbejde med at blottlægge FBI's uretfærdige retsforfølgelse af LaRouche, samt "Frühmenschen"-kampagnen, som forfulgte sorte folkevalgte, inklusive ham selv.

Den konkluderende del, om LaRouche på universiteterne, gav ungdomsledere fra LaRouche-bevægelsen mulighed for, at diskutere deres engagement i at få LaRouches idéer ud på

universiteterne og andre steder. Gretchen Small, en leder af den sydamerikanske gren af LaRouche-bevægelsen og Præsident for LaRouche Legacy Foundations bestyrelse, åbnede denne del med et videoudsnit af den berygtede debat på City University i New York i 1971 mellem LaRouche og den førende keynesianske økonom, Abba Lerner, hvor LaRouche fik Lerner til at indrømme, at Nixons, og hans egen, økonomiske politik var i overensstemmelse med Hitlers rigsbankdirektør og finansminister, Hjalmar Schacht. Sidney Hook, den daværende, førende, akademiske "filosof" og agent for efterretningstjenesten, som havde ansvar for at lukke låg på uønskede diskussioner, fortalte en LaRouche-tilhænger, efter at have været vidne til LaRouches effekt på den besejrede mester, Lerner, at LaRouche aldrig igen ville få lov til at deltage i en sådan debat.

Den første unge taler var fra Filippinerne, Carlos "Itos" Valdes, søn af Carlos "Butch" Valdes, stifter og leder af Philippine LaRouche Society og mange andre organisationer. Itos Valdes gav en oprigtig og bevægende beskrivelse af hvordan hans forståelse af bevægelsen forandrede hans liv, hvilket begyndte i hans barndom med hans families engagement med LaRouche-bevægelsen, og fortsatte med hans organisering af andre med idéer fra Platon, Leibniz, Franklin Roosevelt og LaRouche.

Carolina Dominguez, en ekstraordinær leder af bevægelsen i Mexico og overalt i Sydamerika, talte om kampagnen for at gøre LaRouches livsværk tilgængeligt gennem universitetssystemet, og præsenterede videoer af unge kolleger fra Mexico og Columbia. Hun beskrev problemet ved at fremhæve en økonomiprofessor, som sagde at en uddannelses formål var at blive en del af de rigeste 50%, frem for det at løfte de fattigste 50% ud af fattigdom.

José Vega fra Bronx (i New York) afsluttede præsentationerne med en video, som han havde lavet, der diskuterede LaRouches politik for de næste 50 år, inklusive

idéen om et "Civilt Konstruktionskorps for Rumfart", baseret på FDR's Civilian Conservation Corps, for at rekruttere unge til at deltage i et genoplivet rumfartsprogram.

De forberedte præsentationer blev efterfulgt af en eftertænkning diskussion blandt deltagerne om betydningen af det som de lige havde oplevet, og det som fremover måtte opnås. Et kort indspark fra Jacques Cheminade understregede hemmeligheden til LaRouches succes. Han sagde at han var fornøjet over at se tre generationer af LaRouches ungdomsbevægelser: den tidlige rekrut, Paul Gallagher, rekrutteret fra universitetet i 1960'erne; folk som er i 40'erne og 50'erne, som nu har en ledende rolle i bevægelsen; og dem i begyndelsen af 20'erne, der nu modnes til en højst effektiv politisk kraft.

Se også Panel 1 her: LaRouche Legacy Foundations konference – Verden bør lytte til Lyndon LaRouches kloge ord.

Geo-økonomiens æra bryder frem: udvidelse af Bælte- og Vejinitiativet til Afghanistan

af Hussein Askary, bestyrelsesmedlem af Belt and Road Institute in Sweden (BRIS) og Schiller Instituttets Sydvestasien Koordinator.

På engelsk:

The hasty withdrawal of U.S., British and other North-

Atlantic Treaty Organization (NATO) troops from Afghanistan after 20 years of failed "war on terrorism" can potentially become an inflection point towards a new era in world politics. The comparisons with the withdrawal of U.S. troops from Saigon, Vietnam in 1975 is somewhat inaccurate. There is now a new mechanism and constellation of regional and global powers willing to bring peace, stability, and economic development to Afghanistan with well-defined plans along the Belt and Road Initiative. The comparison should rather be with the fall of the Berlin wall in 1989, which means that a terrible era is potentially ending and a new one is ushered into world politics, overturning decades and centuries of destructive zero-sum geopolitics, "great games" and wars.

If calmly and wisely approached, this new situation has the potential of reaching peace through economic development and win-win cooperation. The key to this new policy is the integration of Afghanistan into the Belt and Road Initiative (BRI). While there are great risks embedded in the chaotic situation left by NATO in Afghanistan, any peace and reconciliation initiative should contain the reconstruction of the economy as the main item on the agenda.

Following 20 years of military operation by the U.S., Britain and their allies, and with at least 71,000 civilians killed in both Afghanistan and Pakistan, these forces were hastily withdrawn in July and August of this year. The Taliban, the purported target of the Afghanistan war and main antagonists of NATO and the Western-backed government, expanded their control over every part of the country. While Western mass media was filled with panicked reporting about the rapid onslaught of the Taliban in many parts of the country, cooler heads in China, Russia, Pakistan, Iran and many Central Asian and even India were busy arranging a flurry of diplomatic moves to both contain

the situation and get the Taliban and the Afghani government in Kabul to talk peace and reconciliation.

The Chinese State Councilor and Foreign Affairs Minister Wang Yi visited several Central Asian capitals in July already to discuss the situation. The Shanghai Cooperation Organization (SCO) which includes all the above nations plus other Eurasian nations, held a meeting of its foreign ministers on Afghanistan on July 14 in Dushanbe, capital of Tajikistan. Wang Yi said at the meeting, that due to the hasty withdrawal of the U.S. and NATO troops, "Afghanistan is once again faced with the grave challenge of moving toward war or peace, chaos or stability". He proposed a five-point initiative, the third point of which was to "working together to boost a reconciliation process to ensure that no-civil war scenario develops. In line with the principle of "Afghan-led and Afghan-owned". All neighboring countries of Afghanistan have a stake in this situation and have influence on certain Afghani factions and groups, making them a suitable broker of peace and reconciliation. Point five urged the SCO to contribute to peace and reconstruction in Afghanistan. The SCO should make active use of existing cooperation mechanisms in economy, trade, culture and other fields to support Afghanistan in enhancing its capacity for independent development and achieving genuine and sustainable development. Integrating Afghanistan into regional economic development plans and structures will insure durable peace.

No peace without development

It is this this latter point, which was neglected in the past 20 year, while the focus was placed only on the use of military and security measures that have had devastating consequences on the nation and. According to certain estimates, an incredible US\$ 2.2 trillion was spent on this war, while the overall cost of the U.S. wars since 9/11, 2001, has reached US\$ 6.4 trillion. Almost none of that

was used to build infrastructure, housing, hospitals, schools, power or water management systems. This is 6 times the amount China invested in the BRI since 2013. But China has built thousands of kilometers of railways and roads, power plants, ports, airports, water management systems, across Eurasia and Africa. It is for this reason the current case of Afghanistan could become an inflection point in current history concerning the philosophy and achievement of peace through economic development rather than military force.

Afghanistan and the BRI

Contrary to its previous position as a buffer zone between the Russian and British Empires in the geopolitical Great Game, Afghanistan is perfectly positioned to become a bridge between northern Eurasia and South Asia, and between East Asia and West Asia. It is squeezed between two of the main BRI corridors; The China-Pakistan Economic Corridor (CPEC) to the south of its border, and The China-Central Asia-Iran-Turkey New Silk Road Corridor to its north.

Afghanistan formally joined the BRI in May 2016 during a visit by Chief Executive of Afghanistan, Dr. Abdullah Abdullah to China, in May 2016, in which the Afghan and Chinese Foreign Ministers signed a memorandum of understanding on cooperation under the BRI. The Afghan Foreign Ministry stated then that "given its location at the crossroads of Central, South, and Southwest Asia, Afghanistan is well placed to partner with China and connect to the wider region via BRI." Afghanistan also became a member in the Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB), in 2017. However, due to the situation in the country, and obvious U.S.-China antagonism, no infrastructure or other projects were launched jointly.

Interestingly, China managed to include the BRI as part of the United Nations mission in Afghanistan, and article 34

of the 2017 UN Security Council Resolution 2344 states that it “welcomes and urges further efforts to strengthen the process of regional economic cooperation, including measures to facilitate regional connectivity, trade and transit, including through regional development initiatives such as the Silk Road Economic Belt and the 21st-Century Maritime Silk Road (the Belt and Road) Initiative, and regional development projects.”

Almost one year ahead of the U.S. and Nato withdrawal from Afghanistan, Wang Yi reached a nine-point consensus at the Inaugural China-Central Asian Countries Foreign Ministers’ Meeting on July 16, 2020. Of interest here are point three, which states that the parties will make more efforts to “synergize the Belt and Road Initiative and the development strategies of Central Asian countries, expand trade and provide more common ideas and concrete actions on the development of a Silk Road of Health and the Digital Silk Road”. Point eight, which concerns Afghanistan stated: “China and Central Asian countries all support the peace and reconciliation process in Afghanistan and stand ready to play a constructive role in promoting intra-Afghan negotiation, restoring peace and stability, advancing Afghan economic recovery and strengthening regional cooperation.”

In another important development, the joint statement of the Fourth China-Afghanistan-Pakistan Trilateral Foreign Ministers’ Dialogue in June 2021, stressed that “the three sides reaffirmed that they will deepen cooperation under the Belt and Road Initiative, Regional Economic Cooperation Conference (RECCA), “Heart of Asia” Istanbul Process (HoA/IP) and other regional economic initiatives.” Connectivity between the China-Pakistan Economic Corridor (CPEC) and Afghanistan was a key element in this dialog.

RECCA, which is mentioned in this joint statement, is an initiative launched by the Foreign Ministry of

Afghanistan to agglomerate all the different connectivity and development corridors connecting Afghanistan to its neighbors and larger regions. It has published several studies on these corridors and how they will benefit Afghanistan and enhance stability and security in the country and the larger region.

Putting Afghanistan on the Belt and Road to Peace and Prosperity

So, the plan is to build a number of development corridors for transport, power, and oil and gas through Afghanistan. There are a number of the projects outlined by the RECCA. One of them is the CASA-1000, the Central Asia South Asia regional electricity market. Turkmenistan is a natural gas-rich country. Iran, too, is a natural gas-rich country and both of them provide power to Afghanistan.

Afghanistan is dependent on its neighbor countries to provide its electricity, which has not been built in the past 20 years. CASA-1000 includes Kyrgyzstan, Tajikistan, Afghanistan, and Pakistan as one electric grid. The TAP-500, another electric power line connecting

Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan. There is the TAPI, the Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan-India Gas Pipeline, which was backed allegedly by the United States and NATO, but this was used as a geopolitical tool to make sure that the Central Asian countries and the gas- and oil-rich countries avoid working with Russia and Iran and China to get their natural gas outside because they are landlocked countries.

So, the idea was to connect Turkmenistan directly to Afghanistan, Pakistan, and India, and get the natural gas from there. But this is, in itself, a very useful project, and it also helps to connect Pakistan and India through mutual interest. But it does not exclude building gas pipelines to Russia or to China or through Iran. But reality has its final say, and the Turkmenistan-Central Asia-China natural gas corridor has become one of the most vital gas supply lines in Asia. Iran, Pakistan and India also had their "Peace Pipeline" plans, which the Iranians built all the way to Zahedan on the border with Pakistan. But pressure from the United States did not allow Pakistan to pursue the project. In addition, the conflict between Pakistan and India stopped that project. So, there is no conflict between these different oil and gas pipelines if geopolitics are pushed aside and economic and social considerations are adopted instead.

Today, there is no contradiction between Pakistan benefiting from cooperating with both. The energy requirements of all countries, including India and China are so enormous, that it takes more than one pipeline to meet.

There is also among these infrastructure projects the Five-Nation Railway (China-Kyrgyzstan-Tajikistan-Afghanistan-Iran), and the corridor from Peshawar (Pakistan) to Kabul and to Dushanbe. Another corridor goes from Peshawar to Kabul to Mazar-e-Sharif and into Turkmenistan. There are a number of railways which were built from the neighboring

countries; like Iran, which just last year completed the railway from Khaf and Mashhad in Iran to Herat in the northwest of Afghanistan. A corridor should also extend from from Tajikistan to Kunduz. Many regional railways reach the border towns of Afghanistan from the neighboring countries but then stop there, because the missing links are all within Afghanistan itself. In 2016, a train, arrived from Xinjiang in China into Hairatan in northern Afghanistan passing through Kazakhstan and Uzbekistan. In 2019, a freight line was established along this route to China. Therefore, building the missing links inside Afghanistan should become the focus for the reconstruction plans.

In February of this year a strategic agreement between Pakistan, Afghanistan and Uzbekistan for building a 573 km railway from Mazar-e-Sharif, via Kabul to Peshawar, Pakistan, was signed. It will connect with the existing Termez, Uzbekistan – Mazar-e-Sharif cross-border line, which opened in January 2012. This line offers a direct link between Pakistan and the Uzbek capital of Tashkent. The three countries had jointly signed a proposal in December 2020 for plans to seek a \$US 4.8bn loan for the project from global financial institutions. Reportedly, the World Bank, the Asian Development Bank, European Bank for Reconstruction and Development, European Investment Bank, Islamic Development Bank, the Asian Infrastructure Investment Bank and the International Finance Corporation have all expressed interest in the project. The line will also connect with the 112km Atamyrat, Turkmenistan, – Aqina – Andkhoy cross-border line, linking Turkmenistan with Peshawar.

Surrounded by BRI projects

All the neighbors of Afghanistan are actively involved in the BRI. The CPEC, the flagship of the BRI and the most advanced of the BRI corridors is an important vehicle for

bringing the BRI into Afghanistan.

China's relationship to Central Asia has been evolving into a positive direction, especially after the initiation of the BRI by President Xi Jinping in 2013. The Central Asia nations, three of which share borders with Afghanistan, have adapted their national development plans to the BRI. Not only their trade with China has grown massively, many infrastructural and agro-industrial projects are now integral to the BRI and cooperation with China. The SCO, which initially was a security organization, has evolved into an economic cooperation vehicle. The Joint Commission on Facilitation of International Road Transport is one of the important platforms of the SCO, especially on infrastructure matters. There are several China-Central Asian initiatives such as the Sino-Kyrgyz Regional Cooperation Plan (2015-2020), Kazakhstan's Bright Road Initiative, Tajikistan's national development strategy 2030 and Uzbekistan's new development strategy.

Concerning connectivity, China's Xinjiang (Uyghur Autonomous Region) is connected to three main Belt and Road Corridors. These are the CPEC, New Silk Road, and the Eurasian Corridor. But to have an effective connectivity, there is need to upgrade the transport and power infrastructure of China's neighbors to match the fast development of China's own economy and rapid increase in China-Europe trade.

Iran, which shares long borders with Afghanistan to the west, have also consolidated its relationship to China and the BRI for years, but most emphatically through signing the Comprehensive Strategic Partnership agreement in March 2021, which is an unprecedented economic, trade and strategic cooperation framework extending for 25 years. Iran has also strong economic ties to Afghanistan, and as mentioned above, recently extended an important railway from Khaf in eastern Iran to Herat in Afghanistan.

Mineral wealth

Afghanistan is rich with rare-earth and other metals like lithium, beryllium and tantalum and others that are necessary for modern electronics and high-technology products. Afghanistan also has very large iron and copper mines.

One good thing the U.S. Geological Survey (USGS) did, is a large-scale survey of almost the entirety of the Afghan territories to figure out the different deposits of special minerals and non-oil minerals. The study was completed in 2016 and has been updated several times since then.

The Mes Aynak copper deposit is one of the largest in Asia. A Chinese consortium (China Metallurgical Group) won the bid for developing this mine and producing copper in 2007. However, there were two major problems for pursuing the work. One was the security problem. The Chinese company sites were attacked by militant groups several times. The other problem concerns processing the copper, which required investing in building a 500-Megawatts coal-fired power plant, and a railway to bring coal from the northern part of the country and shipping the produced copper was also necessary. Lack of water, necessity for mining, was also another issue. That meant that the cost of the project as a result of such investments, would be higher than estimated. This meant that expected revenues both for the Chinese company and Afghan government were not as high as first estimated. This led to a dispute which is not resolved yet. But if the security situation is stabilized, and the development corridors are built, the power and transport will be available to utilize these mines more easily.

Water shortage

Afghanistan was a lush garden many centuries ago; but due to periodical long-term climate changes and also all the

conflicts that engulfed Afghanistan and the lack of development much of Afghanistan is quite arid. In Afghanistan, only 67% of the population has access to drinking water, not necessarily tap water. Many have access to drinking water only through wells. The mortality rate in 2004 in Afghanistan for children below the age of five, was 25%, which is a tragically high level. But half of the mortality is related to waterborne disease—so, providing drinking water is a matter of life or death immediately for many, as well as being critical for economic development.

Afghanistan has a number of rivers like the Helmand River, the Amu Darya River, the Kabul River, the Logar and Panjshir, and several other small ones. Because they depend much on snow melting on the mountains, they have large seasonal fluctuations and some of them even dry up in the summer and fall of the year. The water budget of Afghanistan is estimated to be 55-75 billion cubic meters per year. This is approximately what the Egyptians get in the Nile River annually. But the Egyptians get it literally served on a platter. But in Afghanistan, however, to be able to utilize as much as possible of this water budget; that is, instead of it running off and evaporating, there is need to build a massive water management infrastructure system.

One important point in terms of food security is the problem of opium cultivation, which had disappeared under Taliban control prior to 2001, but which increased dramatically under U.S. and NATO control. Afghanistan has become the source of 80% of the opium and heroin in the whole world. It needs support to convert the opium production into food production. The Taliban, upon taking over the capital Kabul on August 17, declared that they will once again eradicate opium cultivation.

Human Resources

The population of Afghanistan is 39 million people, according to 2021 statistics, including three million refugees, mostly in Iran and Pakistan. But the amazing factor is that 46% of the population of Afghanistan are below the age of 15 years. And only 2.5% of the population of Afghanistan are above the age of 65. So, we have around 80% of the Afghani people are below 30 years of age, which is a very, very young population. And of course, it has enormous aspirations and demands. This population of 37 million is projected to double by 2050.

The concentration of the population in Afghanistan is to the south and to the north of the central mountain barrier. So, this has to be bridged through development corridors in order to connect all the different groups of Afghani population and resources—both water and other resources—together, to create one economic unit. This will naturally contribute to connecting it to the surrounding nations, to create an even larger economic unit.

What the initial support through the Belt and Road should be, is for the reconstruction of the infrastructure of Afghanistan to create the economic platform necessary to enable all those millions of young Afghanis to increase improve their skills and their productivity to utilize the natural resources and land to gain profitability and be able to participate in international trade.

The way forward

On July 28, 2021, Wang Yi met with the visiting delegation led by head of the Afghan Taliban Political Commission Mullah Abdul Ghani Baradar in Tianjin. While much of the discussion dealt with the future perspectives of reconciliation, peace, stability and preventing terrorist groups from using Afghanistan as a base to attack China and other neighbors, economic development and reconstruction were key elements of the two sides discussions. Baradar

emphasized that the Afghani side hopes that China will be more involved in Afghanistan's peace and reconciliation process and play a bigger role in future reconstruction and economic development. The Afghan Taliban will also make its own efforts toward fostering an enabling investment environment.

The irony here is that the same Afghanistan, which was a pivot of geopolitics, could suddenly become the springboard to a new era of win-win cooperation rather than zero-sum game politics. Economic cooperation is the gateway to both security and prosperity for all nations, especially Afghanistan the people of which have suffered incredibly in the past 40 years. It is the right time now to put Afghanistan on the Belt and Road to peace. This current crisis carries within it a great opportunity, exactly as the fall of the Berlin Wall presented an opportunity for a new and just world economic order. Unfortunately, that 1989 opportunity was squandered. The world cannot afford to lose another such a unique opportunity.

*In an international conference held on July 31st by the International Schiller Institute, this author and several current and former government officials and nongovernmental think-tank experts presented a wide range of possibilities for reconciliation and reconstruction option for Afghanistan in the context of the BRI.

Artiklen er fra BRIX's hjemmeside.

Afghanistan kommentar: Korthuset falder af Jens Jørgen Nielsen, Rusland ekspert, forfatter, lektor

20. august 2021 – (Facebook post) 20 års militær indsats i Afghanistan, trillioner af Dollars, 43 danske soldaters liv og mange tusinder dræbte, flygtningestrømme m.m. Det er bare lidt af det, som egentlig skulle være kronen på værket, nemlig en bæredygtig afghansk stat med en moderne hær. På uger har det vist sig at være en illusion. Det hele væltede, som var det et korthus. Situationen minder påfaldende om situationen i Vietnam i 1975.

Diskussionen i medierne har handlet om, hvordan man får reddet mennesker ud af Kabul og om, hvorvidt Taliban er blevet mere moderat og moderne. Fint og relevant. Men vi skal vel have en debat om de store linjer, om hvordan vi i Vesten overhovedet agerer uden for vores kulturkreds. Vi mangler i den grad svar på de store spørgsmål. Hvorfor faldt den afghanske hær totalt fra hinanden, den bestod af ca. 300.000 soldater med alt moderne militært udstyr? Hvorfor har de afghanske soldater eller befolkningen ikke lyst til at kæmpe for den afghanske stat? Og hvorfor flygtede præsidenten, Ashraf Ghani? Og hvorfor støtter en stor del af befolkningen tilsyneladende Taliban?

Jeg har ikke de endegyldige svar. Men vi kan da se lidt langsigtet på tingene. Situationen kan da minde situationen for 30 år siden, da de sovjetiske styrker forlod Afghanistan i 1989. Jeg mødte tilfældigvis nogle sovjetiske soldater i Tadsjikistan, de var på vej hjem fra

Afghanistan. De havde ingen illusioner. Men dengang holdt Kabul regeringen i det mindste stand mod islamisterne i over 2 år, før Mohammad Najibullah blev fjernet i 1992 og senere hængt. Men efter at de vestlige styrker begyndte at trække sig tilbage, har vi reelt ikke set nogen modstand fra den afghanske hær side. Skyldes det, at de ikke ser nogen grund til at kæmpe for en regering der fleste anser for at være korrupt? Hvis ja, hvorfor har vi så støttet disse regeringer. Præsident Ashraf Ghani flygtede – rygter siger med mange penge. Rygter siger også, at de løbende regeringer har været voldsomt korrupte. I medierne har vi hørt mere om korruption i Rusland end i Afghanistan. En forklaring kunne også være, at mange afghanere modtog penge for at være soldater, men reelt ikke deltog. Eller at soldaterne ikke fik penge eller meget få. Hvorfor har efterretningsvæsenerne og forskellige institutter og tænketanke ikke kunne levere konkret viden om det?

Hvorfor har Taliban tilsyneladende ret stor opbakning i landet? Ikke i Kabul naturligvis, hvor der bor mange moderne og pro-vestlige afghanere. Men omkring 80 % af de 38 millioner indbyggere i landet er fattige bønder, som ser anderledes på det. Da Sovjetunionen invaderede Afghanistan i 1979, begyndte USA straks at støtte mujahedin bevægelsen, den kom fra hele Mellemøsten, ikke mindst fra Saudi Arabien og andre arabiske lande plus Pakistan o.a. De fik mange våben fra USA, og en af lederne var Osama bin Laden. Mujahedin'erne begyndte senere at kæmpe indbyrdes. Taliban var en ren afghansk, især pashtun bevægelse, som begyndte at skabe en vis form for orden i landet. Meget tyder på, at bønderne satte pris på, at udenlandske styrker blev jaget ud. Nej, jeg mener ikke, at Taliban var søde, men vi skal vide hvorfor en del afghanere støtter dem. Taliban sad ved magten indtil terrorangrebet i 2001 med islamistiske regler for kvinder om tildækning m.m. Men det var mange af bønderne formentlig ligeglade med. Så kom NATO landene med

den hidtil største militæroperation. Opgaven var til at begynde med at finde Osama bin Laden, som angiveligt skulle befinde sig i Afghanistan. Taliban accepterede Osama bin Laden, men havde ikke noget med terrorangrebet at gøre. NATO-landene skulle fange og uskadeliggøre Osama bin Laden.

Men hvad skulle vores opgave ellers bestå i – i Afghanistan? I 2011 fandt amerikanerne Osama bin Laden, og dræbte ham. Vel at mærke i Pakistan. Hvad skulle vi så? Skulle vi indføre demokrati, sikre kvinders rettigheder, skulle vi yde humanitær bistand? Eller ville amerikanerne sikre, at der ikke kom en pro-russisk eller en pro-kinesisk leder til magten i Afghanistan? Eller var Danmark i Afghanistan, fordi vi ville vise solidaritet med USA, og fordi det var vigtigt for os, at være afholdt i Washington? Hvis vi skulle opbygge et normalt demokratisk samfund, hvor var så projekterne, vejene, infrastrukturen, hospitalerne? Og hvor var analytikerne, efterretningsvæsenerne, som kunne give en nøgtern ikke-ideologisk vurdering af situationen i stedet for komiske Ali beretninger? Og hvorfor har det amerikanske efterretningsvæsen i øvrigt ikke delt sin viden om Talibans hurtige fremmarch med sine allierede?

Rækken af spørgsmål er lang. Jeg er ikke sikker på, at vi får svar på dem alle. Men det er blevet tid for refleksion over dels, hvorfor det gik galt og dels, hvordan vi skal ændre vores adfærd fremadrettet. For det første kunne man godt få den tanke, at det ville være en god idé for Danmark og andre NATO allierede at foretage egne vurderinger og ikke blindt tro på alt, hvad USA kommer med. Danmark og andre NATO-lande kommer til at fremstå som underdanige vasalstater.

For det andet kunne det være, at en gang for alle skulle lægge 1990'ernes fremherskende ideologi på hylden. Efter Sovjetunionens fald blev det en udbredt opfattelse i vestlige politiske kredse, at den vestlige liberale ideologi og tolkning var den eneste rigtige og universelle

tilgang. Alle verdens lande skulle følge den angelsaksiske model og blive demokrater på samme måde. I og med, at Sovjetunionen var væk som ideologisk og militær stormagt var vejen banet for en verden i USA's billede. Grundlæggende var det en arrogant opfattelse, som ignorerer forskelle i kultur og historie. Hvad værre er, når man gennemfører dette projekt at eksportere demokrati med militær, går det som regel fundamentalt galt, ja disse aktioner fremmer i virkeligheden det de vil forhindre. Det er vanskeligt at komme til andre konklusioner efter Talibans lyn-sejr. Den vestlige ideologi gør os blind for virkeligheden i et land som Afghanistan. Mange af dem, NATO-alliancen støttede i Afghanistan, var i virkeligheden dybt korrupte narkosmuglere, som udnyttede bønderne. Ja selv den amerikanske hær har formentlig været en del af narko-business. Det flød med penge til latterlige formål, og mange vestlige firmaer og også militærfolk har haft snablen nede i disse kasser. Hvordan kan det være anderledes, når der vælter penge ind over et fattigt land? Enkeltstående isolerede pigeskoler som prestigeprojekter gør ikke nogen forskel, hvis samfundet ellers er korrupt, og der mangler strukturer, som kan støtte op om det.

Jeg har venner, som har været udstationeret, ligesom jeg har undervist soldater, der skulle udstationeret i Afghanistan. Jeg er imponeret over deres beredvillighed til at kæmpe for det gode, selv med livet som indsats. I mange tilfælde har de opsøgt dialog med lokale og støttet projekter i overensstemmelse med vores nationale værdier. Men deres opgave har været principielt umulig. Og det er politikernes ansvar, ikke soldaternes.

Om fremtiden: Jeg tror ikke, der er nogen tvivl om, at Afghanistan vil komme ind i kredsen omkring organisationen Shanghai Cooperation Organization, hvor Kina og Rusland spiller første violin. Rusland og Kina vil formentlig i endnu højere grad blive dominerende magter i Asien. USA's

meget pinlige exit – og billedet af afghanere, der falder fra flyvende fly i døden på landingsbanen, vil blive symbolet på et inkompetent USA på vej ned. I SCO deltager både Iran, Pakistan, Indien, de centralasiatiske lande. Vi i Vesten kommer ikke uden om at tænke det igennem og efter min mening vænne os til, at verden ikke er vores alene. Der er andre lande og kulturer, som tænker anderledes, men som er effektive på deres egen måde. Vi er ikke verdens navle, som vi har troet i snart 500 år. Vi kan glæde os over det eller begræde det, men det er en realitet, som vi skal forholde os til.

USA har nedsat en kommission til at undersøge den civile opbygning. SIGAR, hedder den. Den sidste rapport er en sønderlemmende kritik af den amerikanske politik og korrupsion i Afghanistan. Bare vi havde sådan en i Danmark: [Klik her](#).

Jens Jørgen Nielsen er cand.mag. i idéhistorie og historie, tidligere nyhedskorrespondent (Politiken) i bl.a. Rusland og taler flydende russisk [og forfatter af flere bøger om Rusland og Ukraine]. Han er konsulent og underviser i kommunikation og kulturforskelle. Derudover er han kulturguide i bl.a. Polen, Irland og Tjekkiet og har tidligere arbejdet for FOA samt den danske ambassade i Estland. (kort biografi fra frydenlund.dk)

**Ny Afghanistan
videokonference den 21.**

august 2021:

Nu mere presserende end

nogensinde:

Afghanistan er en mulighed

for et nyt epoke for

menneskeheden

På engelsk:

Aug. 18 – With nearly all policy-makers and strategic analysts in the trans-Atlantic sector of the world in a clueless state of utter chaos and hysteria over the developments in Afghanistan, Schiller Institute founder Helga Zepp-LaRouche today convoked an urgent international seminar for this coming Saturday, August 21 to pursue the only available solution to the crisis: peace through development. The seminar will continue the prescient discussion held by the Schiller Institute on July 31, with many of the same panelists, as well as new ones.

Afghanistan er en gunstig

lejlighed for fred gennem

udvikling

16. august (EIRNS) – I modsætning til Præsident Joe Bidens selvretfærdiggørelse i dag – "Vores mission var aldrig

national opbygning" i Afghanistan – er der ingen begribelig grund til, at en kæmpe nations militær og ingeniørtropper opholder sig i et underudviklet land i så lang tid, *medmindre* deres mission er den at hjælpe med at opbygge denne nation, hjælpe den med industrialisering og infrastruktur for varig økonomisk udvikling. Hvad udrettede USA's militærstyrker i halvandet årti under General MacArthur i Japan efter 2. verdenskrig, hvis ikke i det mindste at hjælpe med, at genstarte det lands moderne industrialisering ud af krigens katastrofe? Hvad med hjælpen til Sydkoreas selvudvikling til at blive en industriel magt efter krigen?

Den tid er længst forbi, hvor USA var næsten alene om at være i stand til at tilvejebringe en sådan hjælp. Nu må det gøres i samarbejde med andre økonomiske og teknologiske stormagter; og en eurasisk bestræbelse er allerede i gang – Kinas Bælte- og Vejinitiativ med projekter i mange lande.

Og USA har, indtil nu, tydeligvis *ikke* været i Afghanistan for at hjælpe med at opbygge en nation. USA's tilbagetrækning er ikke nederlaget for en kampagne "i demokratiets navn", hvilket NATO-besættelsen aldrig handlede om. Nej, det er en chance der må gribes sammen med hvilken som helst regering, som har befolkningens opbakning, for at fremme opbygning af energiproduktion, et moderne sundhedssystem, vandressourcer, transportkorridorer – i stil med USA's Tennessee Valley Authority – i et land, hvis sammenfaldne økonomi afholder en hel region fra at forbindes og udvikles.

Schiller Institutet, anført af Helga Zepp-LaRouche, organiserede en endags-konference for blot to uger siden med præcis dette tema – "Afghanistan: Et Vendepunkt i Historien efter den forfejlede æra med Regimeskift " – med paneler med egentlige eksperter og repræsentanter for andre asiatiske nationer, som kendte landet. Det

vigtigste fra dette blev gennemgået i et særligt optryk af rapporten fra *Executive Intelligence Review*: "Vil Afghanistan udløse et Paradigmeskifte?" (https://larouchepub.com/eiw/public/2021/eirv48n29-20210723/eirv48n29-20210723_afghanistan-offprint.pdf). Schiller Instituttet vil bringe mange af disse eksperter og repræsentanter sammen igen for at opdatere deres diskussion om økonomisk udvikling i lyset af disse nye omstændigheder. En af dem, Hussein Askary, sagde i dag på sin Twitter-konto: "Det er fuldt ud muligt at opnå fred og stabilitet i Afghanistan ved at integrere det med Bælte og Vejinitiativet. Den regionale og globale baggrund er anderledes end i 1994", da Taliban sidste gang overtog magten.

Dette er allerede præcis den tilgang, som Kina og de centralasiatiske nationer rundt om Afghanistan tager, og den tilgang som Rusland vil tage.

Briterne vil muligvis te sig hysterisk, som nogle af deres konservative ledere i parlamentet gjorde i dag, om egenhændigt at sende Hendes Majestæts meget kolonialistiske styrker tilbage til Afghanistan for at bringe tingene i orden! Det kan godt være at den britiske FN-ambassadør beklager, som han gjorde i dag i FN's Sikkerhedsråds specialforsamling, at "det som sker i Afghanistan er en tragedie." Rystede europæiske ambassadører fra Irland til Danmark har muligvis gentaget dette , men de klamrer sig alle, desværre, til de slagte rester af en geopolitik med britisk ophav, som har været en katastrofe for USA og for resten af verden.

Det er en god ting, at krigene for regimeskifte nu ender. Det er kun denne politik som har slået fejl, og den var aldrig i USA's interesse. Som Helga Zepp-LaRouche understregede i dag, det som er i USA's interesse er at "samarbejde og påbegynde genopbygning."

NATO's tilbagetrækning fra Afghanistan skaber en situation fyldt med håb for at gøre præcis dette. Schiller Instituttets konference den 31. juli om fred gennem udvikling i den centralasiatiske region er nu midlet til at organisere denne udvikling gennem et fælles tilbud fra nationer, som er i stand til at eksportere højteknologiske kapitalgoder og udskifte Afghanistans opiumhandel. Og Instituttet vil nu ajourføre dette middel til den gunstigere lejlighed, som nu eksisterer.

Afghanistan: Potentiale for en ny epoke: Interview med Helga Zepp-LaRouche den 17. august 2021 af Michelle Rasmussen

Resumé på engelsk her, afskrift på dansk nedenunder:

Resumé:

Aug. 17 (EIRNS)—The dramatic developments surrounding the Taliban takeover of Kabul is not the end of the world, as the Western media hysterically claims, the head of the Schiller Institute, Helga Zepp-LaRouche emphasized in her weekly Schiller Institute webcast this morning. Rather, it is very good that 40 years of war in Afghanistan is ending, because that has opened the possibility of integrating Afghanistan into a regional economic perspective, through China's Belt and Road Initiative, in which reconstruction can begin. We must take this opportunity to bring stability

and economic development to the Afghan people, she argued. Russia, China and the Central Asian nations are cooperating on this endeavor; it is time Europe and the United States join in.

But! This does require a complete change in approach, she noted. The failure of this regime-change war, and the previous ones since WWII, stand exposed. The war was wrong from the beginning, as the continuing investigation by the 9/11 families into who was responsible for the September 11, 2001 attacks are uncovering, and as Lyndon LaRouche warned on the very day the attacks occurred. More needs to be done. And there was never a viable war plan.

Some Western political leaders are reacting thoughtfully. German CDU chancellor candidate Armin Laschet stated that this was the biggest failure of NATO, ever. Danish Foreign Minister Jeppe Kofod called for reflection and soul-searching. Helga Zepp-LaRouche pointed out the special responsibility that the U.S. has, in President John Quincy Adams' words, to not go abroad in search of monsters to destroy.

Now, as presented in the July 31, 2021 Schiller Institute video conference, "Afghanistan: A Turning Point in History after the Failed Regime-Change Era," there is a potential for a new era of real nation-building in Afghanistan, and the rest of the world, if the Western nations cooperate with the Chinese-led Belt and Road Initiative, along with Afghanistan's neighbors, and drop their geopolitical goals of preventing China and Russia from playing leading roles in the world. Many Afghan development plans are already on the drawing boards, and there is great humanitarian need, starting with building a modern health system, other infrastructure and agricultural alternatives to opium production. There will be great pressure on the Taliban from the outside, with offers of economic development contingent upon how they act.

The last section of the interview was about the purpose and results of the August 14, 2021 video conference “On the 50th Anniversary of Lyndon LaRouche’s Stunning Forecast of August 15, 1971: So, are you finally willing to learn economics?” sponsored by the LaRouche Legacy Foundation (LLF).

Those watching were urged to watch and spread both that LLF video conference, and the Schiller Institute video conference on peace through development for Afghanistan. Don’t stand on the sidelines while history is being made.

Link: Schiller Instituttets Afghanistan-konference:

Spred ideen om et fælles udviklingsprogram med det samme

Link: Videokonference: På 50-årsdagen for LaRouches forbløffende prognose den 15. august 1971:

Nå, er du så endelig villig til at lære økonomi? Lørdag den 14. august eller bagefter

Afskrift:

MICHELLE RASMUSSEN: Goddag, i dag er den 17. august, 2021. Jeg hedder Michelle Rasmussen, næstformand for Schiller Instituttet i Danmark, og jeg vil lave et interview med Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren og international præsident for Schiller Instituttet.

Søndag fulgte mennesker overalt i verden intensivt den dramatiske udvikling fra time til time i Afghanistan, da Taleban overtog kontrollen over Kabul, og de vestlige diplomater og den afghanske præsident flygtede, og mange afghanere forsøger stadig at flygte.

Den 31. juli, for bare to uger siden, afholdt Schiller

Instituttet en meget vigtig videokonference med titlen: "Afghanistan: Et vendepunkt i historien efter tiden med de fejlslagne 'regimeskifte'-krige," hvor du erklærede, at afslutningen på det vestlige militære engagement i Afghanistan kunne være en gylden mulighed for at afslutte geopolitikkens æra og indlede et samarbejde mellem nationer for at etablere fred gennem økonomisk udvikling.

Der vil også være et opfølgende arrangement denne lørdag med mange af de samme eksperter. Klik her.

Hvad er din reaktion, Helga, på begivenhederne i Kabul, og hvad skal der gøres nu?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest er jeg ikke enig med de vestlige mediers hysteri om, at dette er verdens ende. Det første der må gøres klart er, at det afslutter 40 års krig for det afghanske folk, og hvis folk har en fornemmelse af, hvad det vil sige at leve i en så langvarig krig, alle lidelserne for civilbefolkningen, alle de frygtelige ting folk måtte udholde, hvad angår droneangreb, og angst, jeg synes først og fremmest, det er meget godt, at krigen er slut.

Og jeg tror, at det tværtimod er en reel chance for at integrere Afghanistan i et regionalt økonomisk udviklingsperspektiv, som grundlæggende er defineret af Kinas Bælte- og Vejinitiativ. Der er en meget klar aftale mellem Rusland og Kina om at samarbejde om håndteringen af denne situation. De centralasiatiske republikker er interesseret i at sikre, at der er stabilitet og økonomisk udvikling. Der er mulighed for at forlænge CPEC, Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor, ind i Afghanistan, ind i Centralasien. Så jeg synes, det er en reel mulighed.

Men det kræver en fuldstændig ændring i tilgangen. Jeg tror, at nogle mennesker har en fornemmelse af det.

Tysklands CDU-kanslerkandidat, Armin Laschet, kom med en bemærkning, som jeg synes afspejler dette, at dette er NATO's største nederlag siden dets eksistens, og det er uden tvivl sandt, og at dette er en epokegørende forandring, og han brugte udtrykket "epokegørende forandring", hvilket jeg finder bemærkelsesværdigt, fordi jeg hele tiden efterlyste, hvor er de institutionelle mennesker i Europa og i USA, som erkender, at der må være en aksiomatisk rettelse af politikken, der førte til den ene fiasko efter den anden i det vestlige system.

Så jeg tror, at hvis de europæiske nationer og USA ville forstå, at dette er en enestående chance, hvis de samarbejder frem for at bekæmpe Rusland og Kina og deres indflydelse i regionen, og de går sammen om den økonomiske udvikling dér, vil millioner af flygtninge, som er i Pakistan og Iran, og mange af dem er stadig i Europa, så der er brug for et perspektiv for genopbygningen af Afghanistan på en seriøs måde, da det bestemt ikke blev gjort i de sidste 20 år. Og så kan dette blive et meget positivt vendepunkt, ikke kun for Afghanistan, men også for hele verden.

RASMUSSEN: (resten er ikke korrekturlæst) Kan du forklare yderligere, hvordan dette kunne være en mulighed for USA og Vesteuropa, fremfor for at betragte Kina og Rusland, som hovedfjenden? Faktisk har nogle sagt, at tilbagetrækningen fra Afghanistan snarere drejer sig om at fokusere opmærksomheden på at bygge op til provokation mod Kina og Rusland. Kan du forklare, hvordan dette kunne være en gylden mulighed for en koalition for fred gennem økonomisk udvikling? Og hvad kunne det kinesiske Bælte- og Vejinitiativ betyde for Afghanistan og hele regionen?

ZEPP-LAROUCHE: Situationen er helt klart, at Vesten har et ansvar for at hjælpe med at afbøde konsekvenserne af 20 års endeløse krige, hvoraf Afghanistan kun udgør én, og

virkelig begynderat opbygge nationer. For dette var igennem 20 år aldrig var en del af ligningen i Afghanistan-situationen.

Nu er Bælte- og Vejinitiativet åbent for alle. Dette er blevet udtalt igen og igen af præsident Xi Jinping og andre kinesiske ledere. Rusland har også igen og igen gjort det klart, at de gerne vil have et fredeligt samarbejde; Præsident Putin har mange gange, selv for nylig, talt om idéen om et integreret eurasisk kontinent fra Lissabon til Vladivostok. Og jeg tror, at dette er et perspektiv, hvor det for eksempel er Kina – hvis man ser på den økonomiske motor for europæiske nationer. Dette er det eneste område, hvor man har økonomisk vækst, og hvis USA ville opgive deres geopolitiske idé om, at verden skal være et nul-sums-spil, hvor den ene side vinder og den anden side taber – men at dette kan blive et 'win-win' samarbejde; jeg tror, at tiden nu er inde til et dramatisk kursskifte. Men det kræver: Stop med geopolitik; begynd at tænke på, at samarbejde til fordel for den anden ville være til gavn for én selv.

RASMUSSEN: Nogle siger, at den første idé om at gå ind i Afghanistan var korrekt, for at tage hånd om terrorisme, at give husly til terrorister, men at så den anden del – opbygningen af demokrati – mislykkedes. Men tror du virkelig, at det var nødvendigt at gå ind i Afghanistan? Og hvad med alle de regime-skiftekrige, der har været i gang siden afslutningen af Anden Verdenskrig?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har sagt mange gange, og vi publicerede mange artikler i en hvidbog, allerede for 11 år siden, hvor jeg gjorde opmærksom på, at denne krig var dårligt defineret fra begyndelsen. For hvis du husker, var påskuddet for det 9/11, at bin Laden – at Taleban angiveligt gav husly til bin Laden i Afghanistan; derefter påberåbte man sig NATO's artikel V, og sådan startede hele NATO-engagementet. Men det er stadig genstand for en

igangværende retssag i USA, at omstændighederne den 11. september er meget forskellige fra den officielle historie. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, lavede et webcast den 3. januar 2001, hvor han forudsagde, at Bush-administrationen ville blive konfronteret med en finanskrisen, de ikke kunne klare, og at der derfor var fare for en "Rigsdagsbrand" som påskud for at ændre politikker. Og det er præcis, hvad der er sket den 9/11. Så dette er en helt anden historie, som stadig mangler at blive opklaret, og virkelig komme til bunds i, hvad det præcist involverede i form af korrumperte elementer i det amerikanske sikkerhedsapparat. Så krigen var dårligt defineret, og hvis man helt fra begyndelsen definerer en krig på den forkerte måde, kan den ikke føre til et positivt resultat.

'Afghanistan Papirerne', der blev offentliggjort af Washington Post i 2019, er allerede en knusende beretning om, at dette ikke gik godt, at alle succeshistorierne var fuldstændig svigagtige; ledende militærfolk blev citeret for at sige, at de ikke anede hvad de lavede der, ikke vidste, hvem fjenden var, men ikke desto mindre fortsatte krigen i to år mere.

Så den krig blev startet og ført på et fuldstændig forkert grundlag. Jeg tror, at det, vi ser nu, er erkendelsen af, at alle disse udenlandske, interventionistiske krige under påskud af enten "retten til at beskytte", humanitære interventioner, regimeændringer, farverevolution – at denne politik er fuldstændig mislykket. Det førte til den værste katastrofe i NATOs i historie – jeg er enig med hr. Laschet på det punkt – og det skal stoppes. Også fordi det står klart, at "vestlige værdier" har spillet fallit med Afghanistan. Tanken om, at man kan gå ind i et andet land og med militære midler pålægge værdier, der ikke er helt så sandfærdige i første omgang – hvis man ser på menneskerettighedsspørgsmål i EU eller demokratispørgsmål, så er disse ting stort set betegnelser, der påsættes en

politik, der har helt andet formål.

Så jeg synes, pointen må være at indse alt dette fuldt ud. Og jeg tror, at flere politikere, ligesom hr. Laschet, har bedt om en reel, dybdegående selvregnsagelse og refleksion over, hvad der gik galt, og jeg mener, at dette vil være meget sundt.

RASMUSSEN: Faktisk sagde den danske udenrigsminister, Jeppe Kofod, da han mandag holdt et pressemøde midt i alle de dramatiske udviklinger, at dette kræver refleksion og selvregnsagelse af hele den internationale koalition, af NATO, af alle af os, der har stået bag indsatsen i Afghanistan de sidste to årtier. At det vi ser er helt anderledes end analyserne; den afghanske hær og regeringen var måske mere en ørkenpejling end en realitet

Og samtidigt er især USA's rolle, og ændringen i USA's paradigme så vigtigt, hvor du i går, da du talte til dine medarbejdere, tog udtalelsen fra USA's president John Quincy Adams frem, hvor han sagde at "Når som helst standarden for frihed og uafhængighed udfolder sig, så vil Amerikas hjerte, hendes velsignelser og hendes bønner gøre sig gældende. Men Amerika drager ikke til udlandet for at søge efter at ødelægge monstre ". Kan du sige mere om dette? Og også specifikt om den ændring, der nu skal til at ske i USA?

ZEPP-LAROUCHE: Det John Quincy Adams citat du nævnte, lægger virkelig pointen frem. For med det angloamerikanske "special relationship" har USA forsøgt at adoptere det britiske imperiums model, skabe en unipolar verden og eliminere ethvert regime, der ikke følger trop med regimeskifte, farverevolution eller anden form for intervention med NGO'er. Dette er blevet tydeligt for hele verden. Og USA har heldigvis tradition for at være en republik. John Quincy Adams sagde ikke alene, at det ikke er meningen at jage fremmede monstre, men derudover at

skabe en alliance af perfekt suveræne republikker, der er forenet i at tjene alles fælles bedste. Og det tror jeg, der opfordres til. Så hvis USA virkelig ville indse, at det er i deres egen interesse – først og fremmest tjener det ikke deres egen interesse med disse udenlandske interventions-krige. De har mistet utrolig meget image og omdømme. Det gælder Vesten generelt, denne fiasko i Afghanistan har skadet Vestens omdømme generelt, men USA i særdeleshed. Så der er ingen vej frem på denne måde.

Hvis imidlertid ledende institutioner og personligheder i USA og europæiske nationer ville sige: "OK, vi begik en fejl, og nu vil vi ændre vores syn. Vi samarbejder med Rusland og Kina om opbygningen af et nyt paradigme, hvor suverænitet respekteres, og den andens interesse er en del af ligningen". Så kunne vi befinde os i begyndelsen af en smuk ny æra. Og jeg tror, at det er den slags diskussion, der er nødvendig lige nu.

RASMUSSEN: Hvad med Afghanistan selv? Der er mange mennesker, der er bange for, hvad Talebans kontrol vil indebære. Er der en nu med Silkevejs-perspektivet en mulighed for at undgå de excesser, der fandt sted løbet af den forrige Taliban æra – at undgå en borgerkrig, og at undgå terrorister og destabilisering af hele området, og endvidere, hvad skal der gøres ved med opiumhandlen? Er dette en mulighed for at undgå fortidens potentielle katastrofer, og hvilken type udviklingsprogram foreslår du for Afghanistan?

ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest tror jeg, at de store naboer, Rusland og Kina, er ekstremt bekymrede for hvorvidt Taleban vil opfylde deres løfte om ikke at fremme terrorisme og ikke gøre noget, der vil være i modstrid med Ruslands eller Kinas interesse. Taleban, som har overtaget kontrollen nu, har allerede udstedt amnesti for alle mennesker i den tidligere regering, de har garanteret, at der ikke vil ske nogen overlaster på folk fra udenlandske

ambassader, så det vil nu alt sammen være i fokus i verden. Og hvis Taliban opfylder disse løfter – og jeg er ret sikker på, at enhver form for økonomisk fordel ved Silkevejen er afhængig af, at de holder fast ved dette – så kunne man virkelig starte et økonomisk udviklingsprogram, hvorved – jeg mener, Afghanistan er et af de fattigste nationer i verden. Igennem 20 års engagement har USA og NATO, herunder den tyske Bundeswehr, ikke gjort noget for at opbygge nationen. OK, måske blev der bygget et par skoler og et par hospitaler, men for det meste er dødeligheden for børn under fem år stadig forfærdelig, fattigdommen er frygtelig; så hvis der nu er et perspektiv om at bygge infrastruktur, integrere korridorlinjerne i Afghanistan med Pakistans og Centralasiens, at nå ind i Kina, nå ind i Rusland, så kan den økonomiske udvikling starte.

Naturligvis må man starte med et sundhedssystem fordi vi stadig befinder os i en pandemi: Afghanistan har akut brug for moderne hospitaler, moderne uddannede læger, fordi denne pandemi er overhovedet ikke overvundet; så kunne man have et reelt, seriøst landbrugsprogram, der erstatter den resterende opiumproduktion, ved at give et incitament til de afghanske landmænd, hvorved de ville få det meget bedre, hvis de vil producere mad til landet og regionen. Jeg mener, vi har offentliggjort dette; vi afholdt netop denne konference, du refererede til, og derfor er alle disse programmer der. Men jeg tror, at det centrale er, at der er et internationalt samarbejde for ikke at gå glip af denne mulighed for at sætte den økonomiske udvikling i Afghanistan på dagsordenen på en seriøs måde.

RASMUSSEN: Som du siger, er nogle af disse planer allerede på tegnebrættet og venter bare på at blive gennemført, herunder i vores opdaterede rapport om Den nye Silkevej, hvor vi kommer med forslag – der er også et russisk forslag, som vi genoptrykte. Så, som Lyndon LaRouche sagde

på tidspunktet for Oslo-aftalerne mellem palæstinenserne og israelerne, vil nøglen til at vinde freden være at få "skovlene i jorden" og starte byggeprocessen. Og at dette ville være den eneste måde at skabe en grund til, at de tidligere fjender arbejder sammen. Du har fremmet denne form for idé, fra Nicholas af Cusanus' "Modsætningernes Sammenfald", og det som du efterlyste under konferencen, som vi afholdt, med henblik på at sætte det økonomiske udviklingsprogram i centrum for spørgsmålet om det politiske forlig.

Nu er udviklingen forløbet hurtigere end... vi ved ikke, hvad der kommer til at ske med hensyn til hvilken type magtdeling. Men disse programmer er der; vi skal have skovlene i jorden. Har du noget mere at sige om det eller noget andet om Afghanistan, før vi går videre til det næste emne?

ZEPP-LAROUICHE: Nej, du sagde det. Jeg tror, [] den eneste ting man kan sige er, at der er en ung generation af mennesker, der har deres egne drømme, som har haft oplevelsen af [] at rejse til udlandet, at være i kontakt med nationer rundt om i deres del af verden, og jeg tror, [] der vil være en anden situation. Det vil ikke være som for 20 år siden. Mange ting er forandret – Kina er anderledes. Kina har nu lanceret Bælte and Vejinitiativet, hvilket er den dominerende dynamik i hele Asien. Det betyder, at perspektivet om at overvinde fattigdom, at have et anstændigt liv, som uddannede mennesker, som læger, som videnskabsfolk, som astrofysikere, som alt hvad man ønsker, det er meget mere fremme i tankerne hos den unge generation, og jeg tror, [] at også Taleban vil opleve fordelene ved forandringerne i infrastrukturen. Fordi mennesker ikke er skabt til at konkurrere med dyr om fysisk arbejde; mennesker er der, fordi vi har et kreativt sind,

vi kan udvikle videnskabelige og teknologiske fremskridt, som gør livet bedre, hvilket gør levetiden længere. Og jeg tror, []at disse er civiliserede forandringer, der foregår i hele Asien.

Asien har – i modsætning til USA eller Europa – den opfattelse, at det kommende århundrede er Asiens århundrede, og man har en enorm økonomisk udvikling: folk tror på, at livet vil blive bedre – hvilket ikke er tilfældet i Europa eller USA. Men i Asien tror folk, at de næste generationer får et bedre liv end de nuværende. Og der er også overalt en forbindelse til gamle traditioner, til dels 5.000 år gamle historier.

Også Afghanistan har en historie på mange tusinde år; det var en stor civilisation omkring tidspunktet for den græske klassiske periode, og der er meget arkæologisk arbejde, som stadig skal udføres. Så forbindelsen mellem fremtiden og den store tradition – dette område var kendt for at være 'de tusind byers land' – der er meget, som nu virker gavnligt. Og jeg er faktisk optimistisk om at såfremt verdenssamfundet reagerer positivt på dette øjeblik, kan det være begyndelsen på en ny æra for regionen og for menneskeheden.

...

RASMUSSEN: Et af de punkter, der blev rejst under videokonferencen om Lyndon LaRouches økonomiske principper [[link her](#)], passer meget godt ind i det, vi diskuterede om Afghanistan. Jeg tror, at det var Paul Gallagher, der påpegede, at det originale Bretton Woods-system, der blev udformet af Franklin Roosevelt, skulle være baseret på afslutningen af []det kolonialistiske system; at det, for både at bringe politisk frihed til de tidligere koloniale nationer og økonomisk udvikling, ville afhænge af

højteknologisk eksport, maskiner, traktorer, alle slags ting, fra USA, fra industrilandene, som en måde at opbygge de fattigere lande på og også som en motor for økonomisk vækst i industrilandene. Og den idé blev aldrig ført ud i livet på grund af Trumans smålige sind, som sidenhen blev manipuleret af Churchill; men hvordan ser du dette i lyset af, ikke alene Afghanistan, men perspektivet om, at vi igen mobiliserer kapaciteterne, de industrielle og også videnskabelige og teknologiske kapaciteter på steder, hvor man kan sige tidligere industrialiserede nationer, hvor der nu også er store problemer på grund af pandemien? Og som vi har talt om, skabelsen af mange job med det formål endelig at bringe økonomisk udvikling til de fattigere lande.

ZEPP-LAROUCHE: Tja, der er stor opmærksomhed på systemernes såkaldte konkurrence mellem Vesten og Kina, fordi hvad Kina tydeligvis har opnået siden 2013, siden Xi Jinping lagde Bælte- og Vejinitiativet på bordet – dette har kun stået på i otte år – men i disse otte år har man set en utrolig udvikling af infrastruktur, det største infrastrukturprogram i menneskehedens historie. Det påvirker 150 lande.

Det er helt klart en måde at overvinde fattigdom på: Kina har gjort det for sin egen befolkning. Det har givet udviklingslandene et eksempel på, at det kan lade sig gøre, og det står nu meget klart, at økonomisk udvikling og økonomiske korridorer er meget bedre end at gøre udviklingslandene til hangarskibe for den amerikanske militærmaskine. Det er meget mere attraktivt at deltage i økonomiske fremskridt og overvinde sine egne problemer end at have masser af moderne våbensystemer – ligesom tilfældet er i Afghanistan, hvor hæren er udstyret med ekstremt sofistikerede våben. Brugte den afghanske hær dem? Nej! De smed dem, fordi de ikke troede på det system, der ville

være forbundet med brugen af dem. Så nu besidder Taliban mange af disse moderne våben.

Så jeg tror, at hvis folk er seriøse og virkelig lærer lektionen, så er økonomisk udvikling vejen frem; fredelig udvikling. Vi har en pandemi, vi har nye, alvorlige sygdomme, ligesom et nyt udbrud af Marburg virus; vi har en ny svamp; disse medfører alle faren for et biologisk holocaust, som min mand advarede om i 1973. For at besejre det er der behov for at få alle lande til at arbejde sammen. Så hvis europæiske og asiatiske nationer samt USA alle ville sige, at prioritet nummer et er at overvinde fattigdom for at sikre, at intet barn længere dør af sult, fordi vi har teknologien til helt at undgå det – det er ikke nødvendigt – at have et moderne sundhedssystem i alle lande.

Jo, omfanget af frihed, de frihedsgrader, der ville ligge i et sådant samarbejde, herunder rumsamarbejde, at sætte landsbyer på Månen, byer på Mars; at tænke i et perspektiv af to, tre generationer fra nu af; interstellare rejser: Universet er så enormt, at jeg synes at den nuværende tilstand er et levn. Det er som en dinosaur, som man først vil kunne se på et museum om nogle år; men hvis menneskeheden skal overleve, kan den geopolitiske tankegang ikke være en del af det. Så hvorfor ikke opgive det – bare afslutte det og starte en æra med samarbejde, så folk vil være stolte over at være en del af generationen, der har gjort dette fremskridt?

RASMUSSEN: Og hvis vi gør det rette, kunne vi have perspektivet; hvem ved, hvor mange vidunderlige opdagelser der kommer fra de børn, der vil blive opdraget i Afghanistan under bedre forhold, hvis vi gør det rette. Jeg opfordrer stærkt vores seere til at se videokonferencen om

Afghanistan, som vi afholdt for to uger siden, og også den konference, som vi holder på lørdag. Og som du sagde, er vi nødt til at bruge chokket over de seneste dages udvikling til at gribe muligheden for at etablere et nyt internationalt paradigme for mennesker gennem økonomisk udvikling, og jeg opfordrer også vore seere til at se LaRouche-videokonferencen, og til at studere Lyndon LaRouches værker; for som José López Portillo, den tidligere præsident i Mexico sagde: "Nu er tiden inde til at lytte til Lyndon LaRouche kloge ord; og også at arbejde for oprejsning af LaRouche og hans medarbejdere, mht. det falske grundlag for deres fængsling, så LaRouches forslag og hans tankemetode kan tages i brug netop nu, til at foretage dette nødvendige paradigmeskifte, hvis potentiale er blevet overdraget til os med denne dramatiske udvikling.

Og jeg har en særlig appel til de af jer, der endnu ikke har kontaktet os: kontakt os. Sid ikke på sidelinjen, når vi har chancen for at ændre historien.

LaRouche Legacy Foundations konference – Verden bør lytte til Lyndon LaRouches kloge ord.

Se også panel 2 her:

Resumé:

14. august (EIRNS) – Kan den menneskelige race overleve den

krise, der nu truer selve menneskeheden? Vil vi som en race betragtet fortsætte nedgangen til global atomkrig, en pandemi uden for kontrol, en hyperinflationær ødelæggelse af midlerne til livets opretholdelse, et kulturelt sammenbrud i en ny mørk tidsalder? Eller kan denne eksistentielle krise tjene til en genopblussen af menneskelig kreativitet hos tilstrækkeligt mange borgere i verden til både at afslutte det vanvid, der bragte os til dette punkt, og iværksætte et nyt paradigme, der forener verdens nationer i at stræbe efter menneskehedens fælles mål – fred gennem udvikling? Svaret ligger ikke blot i hvad folk tænker, men hvordan de tænker. Kan vi inspirere til kreativitet i en befolkning, der er blevet degraderet gennem videnskabeligt bedrageri, narkotika, pornografi, evindelig krigsførelse og økonomisk forfald?

Dette var temaet for konferencen i dag, den første der er sponsoreret af 'LaRouche Legacy Foundation'. Helga Zepp-LaRouche fik selskab af ledere fra hele verden – politiske ledere, økonomer, musikere, forskere og unge – fra Rusland, Kina, Slovakiet, Tyskland, Frankrig, Østrig, Argentina, Filippinerne, Mexico, Trinidad & Tobago, Peru, Colombia og Ukraine, i en dialog om "LaRouches opdagelser" og om "Jordens næste halvtreds år" under temaet: "Nå, er du så endelig villig til at lære om økonomi?" LaRouche Legacy Foundation er i gang med at udgive 'LaRouches Complete Works', hvoraf del 1 nu er tilgængeligt (se <https://www.larouchelegacyfoundation.org/collected-works>)

Det var for halvtreds år siden, den 15. august 1971, at Lyndon LaRouche blev ganske berømt, men også blev mål for det, som tidligere statsadvokat Ramsey Clark beskrev som "en kompleks og gennemgribende udnyttelse af retshåndhævelse, retsforfølgning, medier og ikke-statslige organisationer, fokuseret på at ødelægge en fjende... Formålet kan kun ses som ødelæggelsen – af mere end en

politisk bevægelse, mere end en politisk skikkelse – det er begge dele; men det er en frugtbar idérig maskine, et fælles formål med at tænke og studere og analysere for at løse problemer, uanset indvirkningen på status quo eller på egeninteresser. Det var et overlagt formål at ødelægge dette for enhver pris”.

På denne dag i 1971 ophævede præsident Richard Nixon Bretton Woods-systemet, som havde opretholdt udviklingen af verden i tiden efter Anden Verdenskrig, ved at afkoble den amerikanske dollar fra dens forankring til guld, hvilket gjorde den til genstand for spekulation og tillod alle verdens valutaer at flyde, så det britiske system for "frie markeder" og deregulering kunne erstatte det hamiltoniske 'Amerikanske System', der er baseret på ideen om målrettet kredit til at forbedre den generelle velfærd og forøge den produktive arbejdskraft.

EIR's økonomiredaktør, Paul Gallagher, forklarede tusindvis af deltagere i konferencen over hele verden (med samtidig oversættelse til spansk, fransk, tysk og russisk), at Bretton Woods, der blev vedtaget efter Franklin Roosevelts død, ikke var det system, der var tiltænkt af FDR. Roosevelt havde snarere insisteret på, at de tidligere europæiske kolonier efter krigen skulle tildeles fuld uafhængighed, og at det amerikanske systems produktion af de kapitalgoder, der var nødvendige for at industrialisere hele verden, ville drive amerikansk produktion og samtidig endegyldigt afslutte kolonitiden. Men Harry Truman, som LaRouche karakteriserede som en 'lille mand, der tjente Wall Street', hjalp europæerne med at genoprette deres kolonier, mens USA blev indadvendt. Det efterfølgende fokus på intern forbrugerkultur gennem gæld, frem for eksport af kapitalgoder, ville – som forudsagt af LaRouche, på enestående vis blandt økonomer – forårsage tilbagegang og sammenbruddet af Bretton Woods. Dette var kun den første af LaRouches prognoser, som alle viste sig at blive

fuldstændigt forudseende. En video af en tale af LaRouche i 2001, beskrev hans mange prognoser og understregede, at han "stod alene" blandt økonomer, der var indfanget i britisk monetaristisk ideologi, tænkte på penge, ikke den fysiske transformation af naturen eller livsbetingelserne for den menneskelige race.

Helga Zepp-LaRouches hovedtale gav et stærkt indblik i hendes mand Lyndon LaRouches evne til at inspirere mennesker fra alle forskellige samfundslag, fra statsoverhoveder til peruanske fiskere og italienske skomagere, til at forstå en anden måde at tænke på – at man ikke kan adskille politik, videnskab og kultur, og at alle aspekter af livet falder ind under den centrale rolle af kreativitet, som kendetegnende for forskellen mellem menneske og dyr, og som driver videnskaben om fysisk økonomi som den sande videnskab om menneskelig fremgang. Hun bemærkede senere, at alle, der mødte LaRouche, oplevede en opvågning af deres egne fornuftsmæssige åndsevner, gennem kreativiteten i LaRouches sind, der ansporede dem.

Zepp-LaRouche afdækkede sin mands gæld til Platon, Leibniz, Kepler og andre af historiens giganter i forbindelse med hans egne opdagelser. Hun gennemgik de nye metrikker til måling af fremskridt, som han skabte – "relativ potentiel befolkningstæthed" og "energi-gennemstrømningstæthed" – og sammenhængen mellem disse afgørende begreber. Hun behandlede Lyns første beslutning om at bekæmpe Norbert Wiener og John von Neumann statistiske metode til systemanalyse, der opfatter sindet som en computer og fremmer kunstig intelligens som en erstatning for sindet. Dette falske begreb om menneskets natur er i dag vokset til vanvid i "modellerne", der driver klimasvindlen, finansielle spekulationer og det oligarkiske samfund. Hun sluttede med at opfordre til "at udskifte idéerne om informationsteoriens kvaksalveri med LaRouches idéer på alle universiteter".

Den førende kinesiske økonom, Ding Yifan, der har skrevet om LaRouches ideer i flere bøger, bemærkede, at LaRouche havde fokus på to forbrydelser fra slutningen af Bretton Woods: Misbruget af valutaer gennem flydende valutakurser, hvilket tillod spekulanter at angribe nationale valutaer; og deregulering af det finansielle system, som gjorde det muligt for spekulanterne at tage over. Han noterede sig to begivenheder i kinesisk historie, første gang under Hanyndastiet for 2000 år siden, og sidenhen i den mongolske æra i 1300-tallet, hvor lignende ignoreringen af forskellen mellem penge og realøkonomien førte til dynastiernes sammenbrud. Nutidens QE og anden hyperinflationær pengeudstedelse, sagde han, skaber en kræft i økonomien – en demonstration af LaRouches advarsel om entropi som følge af den manglende udvikling af realøkonomien.

Jozef Miklosko, den tidligere vicepremierminister i Tjekkoslaviet og tidligere slovakisk ambassadør i Italien, beskrev sin ven LaRouche som den mest veluddannede mand, han nogensinde har kendt, og bemærkede at 80 sider af sin bog handlede om LaRouche og hans organisation. Han beskrev sin rejse for at besøge LaRouche i fængslet, hvor dennes optimisme og *agapē* (menneskekærlighed, *red.*) var uforstyrret. Han gennemgik også uretfærdigheden ved LaRouches fængsling, og den verdensomspændende mobilisering af verdensborgere, der forenede sig for at protestere mod denne uretfærdighed. Han beskrev LaRouche som "Amerikas Sakharov" og opfordrede til en ny revolution af kristen *agapē*. Han anbefalede, at der blev produceret en "kort bog" på alle sprog om LaRouches ideer, hvilket blev hilst velkommen af Helga Zepp-LaRouche og ordstyrer Dennis Small fra LaRouche Legacy Foundation, alt imens han iagttog, at det virkeligt ville være ganske svært at indfange LaRouches ideer i en "kort" bog.

Dr. Natalia Vitrenko, formand for det Progressive socialistiske Parti i Ukraine og tidligere parlamentariker

og præsidentkandidat, holdt et lidenskabeligt oplæg med titlen, "Saving Mankind: Is It a Mission-Possible?," om hendes samarbejde med Lyndon og Helga LaRouche. Hun påpegede, at topmødet mellem Biden og Putin korrekt indikerede den farlige strategiske krise, men advarede om at dette møde ikke tog fat på de grundlæggende årsager til krisens systemiske ødelæggelse af verdens økonomiske og finansielle system. Hun gennemgik verdensøkonomiens frygtelige tilstand og de nødvendige løsninger formuleret af LaRouche. Hun kaldte det vestlige banksystems tilstand en "spekulativ kæmpeblæksprutte" der suger rigdommen ud af verden. Hun gennemgik også ødelæggelsen af Ukraine efter kuppet i 2014, som drev landet fra at være en af de ti bedste økonomier i verden til den nu fattigste i Europa med 10 millioner sultne og et befolkningsfald på over 20% siden 1990. Hun afsluttede: "Bliver vi til en kirkegård med vindmøller i stedet for kors?"

Dr. Kirk Meighoo, tidligere senator i Trinidad & Tobago samt forfatter og en politisk aktivist, beskrev hvordan han blev udviklingsøkonom gennem sin uddannelse (i Toronto, Jamaica og Storbritannien), men først efter at have opdaget LaRouche via internettet indså, at hans dybtgående ideer var blevet censureret på alle universiteterne. Han beskrev, hvordan fremkomsten af Kina, Indien og Rusland som store økonomier burde have ført til en ny verdensorden, og at G20 havde gjort en indsats i den retning, men mislykkedes, alt imens BRICS nu er blevet revet fra hinanden. Pandemien ødelagde økonomier rundt om i verden, sagde han, mens penge bliver trykt i uhyrlige mængder for at redde bankerne og "overføre rigdom fra de fattige til de rige". Løsning af denne krise kan kun opnås ved helt at afslutte det neoliberale system, bemærkede han, og roste LaRouche-organisationen for at lede denne indsats.

Universitetslektor Yekaterina Fyodorovna Shamayeva fra Rusland, talte om "Design og ledelse af bæredygtig

udvikling samt tværfaglig syntese af de grundlæggende ideer indenfor Lyndon LaRouches og Pobisk Kuznetsovs metodelære." Afdøde Pobisk Kuznetsov var en af Ruslands førende forskere og filosofiske tænkere, der blev en nær ven og samarbejdspartner med Lyndon LaRouche efter Sovjetunionens fald. Han foreslog, at en ny måleenhed for fysiske økonomiers fremgang skulle baseres på LaRouches dobbeltbegreb for relativ potentiel befolkningstæthed og energi-gennemstrømningstæthed, og at enheden skulle kaldes "La" efter LaRouche. Shamayeva beskrev den fortsatte indsats i Rusland for at skabe en syntese af ideerne fra Kuznetsov og LaRouche, og understregede at økonomi ikke kan adskilles fra naturlovene. Hun opfordrede til, at flere af LaRouches værker blev oversat til russisk (et stort antal af LaRouches større skrifter er allerede tilgængelige på russisk).

Det første panel sluttede med videopræsentationer og oplæsninger om LaRouche fra flere mennesker, der er døde siden hen, blandt dem: tidligere statsadvokat Ramsey Clark om justitsmordet i forfølgelsen af LaRouche; Dr. Enéas Carneiro, et tidligere medlem af det brasilianske parlament og præsidentkandidat, om hvorfor LaRouche fik æresborgerskab i byen São Paulo; Mexicos tidligere præsident José López Portillo, der i 1998 opfordrede verden til at "lytte til de kloge ord fra Lyndon LaRouche"; og tidligere udenrigsminister i Guyana, Fred Wills, der i 1976 opfordrede FN's generalforsamling til at vedtage LaRouches idé om en ny international økonomisk orden

Fascinerende dialog under spørgerunden drejede sig om tre spørgsmål fra publikum: 1) Hvad er forskellen mellem "prognoser" og "forudsigelser?" 2) Truer nye teknologier og robotter med at forårsage arbejdsløshed? 3) Hvad er forskellen mellem marxisme, neoliberalisme og kristen socialisme?

Hele konferencen kan ses

POLITISK ORIENTERING EKSTRA den 16. august 2021: Vil Kabuls fald skabe en ny vestlig politik? Også med lydfil.

Med formand Tom Gillesberg

Lydfil:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2021/08/tg-16.mp3>

Ingen udvikling, ingen fred: Begynd med Afghanistan

12. august (EIRNS) – *Ugeskriftet EIR*, udgivet i dag, bringer sin forsidehistorie under overskriften "Ingen udvikling, ingen fred: Start med Afghanistan", hvilket budskab i særdeleshed gælder de intense forhandlinger, der

er i gang i denne uge i Doha, og for hvilke der kun er et tidsbegrænset vindue af muligheder. Begivenhederne sker hastigt. Centralt i Doha-forhandlingerne, der har fundet sted fra den 10. august til og med i dag, befinder sig 'Trojka+' – Kina, Rusland, USA plus Pakistan samt repræsentanter for Afghanistan og Taliban, hvortil kommer sessioner, der involverer andre nationer, i forskellige sammensætninger.

I mellemtiden hævder Taliban for nuværende at have kontrol over hovedstæderne i 10 af landets 34 provinser, hvoraf den sidste er Ghazni, kendt som "porten til Kabul", beliggende 130 km sydvest for hovedstaden. Pentagon meddelte i eftermiddag, at man vil sende tusinder af ekstra styrker ind for at hjælpe med at evakuere den amerikanske ambassade i Kabul, samt andre lokaliteter.

De foreløbige rapporter fra samtalerne i Doha udviser lidet eller intet resultat, men selve processen tæller meget. Kinas særlige repræsentant for Afghanistan, Yue Xiaoyong, sagde i går til Doha News, at dette kun er begyndelsen, og at processen skal føre til, at forskellige lande arbejder sammen. Den russiske udsending, Zamir Kabulov, rapporteres at have fremsat et trepunkts-forslag: 1) respektere en våbenhvile; 2) forpligte sig til en inkluderende dialog internt i Afghanistan; og 3) etablere en midlertidig, delt regeringsmagt, hvor der afholdes valg om to år. Afghanistans forslag til en regering – ubekræftet, men bredt rapporteret ved denne briefing – har henblik på en deling af regeringsmagten.

Blandt deltagerne i dagens samtaler er der ud over 'Trojka+' repræsentanter fra Indien, Tyrkiet og Indonesien. Også Norge og Storbritannien og Organisationen for islamiske Lande står til rådighed. I tirsdags i Doha mødtes udsendinge fra EU, Storbritannien og USA.

Den eneste model for at få en plan til at fungere, er et

perspektiv og handling for udvikling, og enighed blandt stormagterne for at få det til at ske. En variation af denne sandhed om, at der uden udvikling ikke kan være fred, er det yderligere faktum, at der slet ikke kan være nogen fremtid uden udvikling.

Processen med omvendt udvikling – nemlig "grøn" ødelæggelse af de levevilkår, som mennesker har brug for for at eksistere og være kreative, grundlaget for fremskridt i forhold til fortsat produktivitet – fremgår af endnu et klassisk tilfælde af strømafbrydelse, ligesom udfaldet under frostvejret i Texas i februar, eller det europæiske el-net, der var tæt på nedbrud i januar. Denne gang var det 'down under'.

Den 9. august befandt tusinder af mennesker i New Zealand sig pludseligt i mørket, da den nationale el-produktionskapacitet ikke kunne imødekomme efterspørgslen, og overbelastningssystemet førte til pludselige, kaotiske afbrydelser. Strømmen er tilbage for de fleste forbrugere, men politikerne skråler op om hvem de skal bebrejde. Faktisk blev New Zealand betragtet som verdens førende inden for lave CO₂-udledninger, på grund af at man får over 80 procent af sin elforsyning fra "vedvarende energikilder", hvilket for det meste betyder vandkraft til dets lille befolkning på 4,8 millioner mennesker. Men da de 'smarte' grønne begyndte at tilføje vindkraft og nåede en andel på 6 procent af den nationale forsyning fra 17 installationer plus tilføjede et spotmarked for engrosspekulation i elektricitet og andre typiske former for grøn svindel, var scenen sat for strømudfald.

I Tyskland er det bemærkelsesværdigt, at to store medier i denne uge skriver advarsler mod at gå for langt og for hurtigt med den grønne ideologi. Die Zeit opfordrede til at forlænge levetiden for de tilbageværende fire tyske atomkraftreaktorer. I dag anfører Frankfurter Allgemeine Zeitung, at partiet 'De Grønnes' planer om at trække strøm

fra vindparkerne ved Østersøen til forbrugere rundt omkring i landet ikke vil fungere, fordi kommende folk med grøn livsstil vil afvise at have strømledningerne i nærheden af deres hjem, osv.

Dette er blot forhalingsmanøvrer, men indikerer at virkeligheden endelig begynder at sætte ind.

Denne lørdag er der muligheden for at trænge ind til kernen af principperne om, hvad der definerer en vellykket økonomisk tilgang, som præsenteret så historisk og stærkt af statsmanden og økonomen Lyndon LaRouche, i særdeleshed, for 50 år siden, ved vendepunktet 15. august 1971, da Nixon-administrationen iværksatte flydende valutakurser. Konferencen den 14. august, sponsoreret af LaRouche Legacy Foundation, har titlen: "Nå så er du endelig villig til at lære økonomi?" Helga Zepp-LaRouche meddelte i går: "Dette bliver en skelsættende begivenhed, og jeg lover ikke for meget!"

Et uddrag fra Helga Zepp-LaRouches Schiller Institut-webcast den 11. om LaRouche-videokonferencen:

HARLEY SCHLANGER: Goddag, jeg er Harley Schlanger. Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren og formanden for Schiller Instituttet.

Vi befinder os blot nogle få dage fra en stor

konference, arrangeret af LaRouche Legacy Foundation, der, på 50-årsdagen, vil se på konsekvenserne af begivenhederne omkring den 15. august, 1971, der etablerede Lyndon LaRouche som førende økonom – både hvad angår hans forudsigelse af disse, såvel som hans advarsler bagefter. Helga, dette burde blive en særdeles vigtig begivenhed, og jeg håber, at mange af vores seere ikke blot vil se det, men opmuntre andre til at deltage.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Ja. Jeg tror at denne begivenhed vil understrege det faktum, at Lyndon LaRouche, i det mindste i den transatlantiske sektor, uden tvivl er den førende økonom, som forudså følgerne af Nixons afskaffelse af Bretton Woods-systemet, ved at erstatte faste valutakurser med flydende valutakurser. Dette påbegyndte retningen mod alle de ondt, som vi ser i dag – en pandemi, en disintegration af finanssystemet, et alment kollaps af den kulturelle side af samfundet. Det er muligvis en overraskelse for mange mennesker at se disse situationer som ét komplekst domæne, der hænger sammen, men Lyndon LaRouche forudså hvad dette dramatiske brud betød, som opgav at fokusere på den virkelige økonomi, på fysiske økonomier underlagt de egentlige universelle principper i universet, og erstattede det med systemanalyse, kybernetik, hele informationsteorien, fordi han indså, hvad den grundlæggende fejl i Norbert Wiener's og John von Neumann's teorier var. Og der vil være mange eksperter, som vil tale om dette på lørdag.

Så jeg synes at I, vores seere, virkelig burde se det. For hvis I ønsker at forstå, hvorfor verdens økonomer har været ude af stand til at forudse krisen i 2008, hvorfor de er fuldstændig hjælpeløse, når det kommer til at finde blot en analyse, for ikke at snakke om en løsning, til den nuværende krise, så er denne begivenhed på lørdag et absolut "must see" for jer.

Dette vil være et jordskælv af en begivenhed, og det er

ikke at love for meget.

SCHLANGER: (griner) Jo, altså titlen er: "Nå, så er I endelig villige til at lære økonomi?" Og jeg tror, at det er vigtigt at nævne, at det er sponsoreret af LaRouche Legacy Foundation, som er i gang med at samle Lyndon LaRouches værker. Og når man begynder at kigge igennem disse titler, ser man hvor forbløffende hans livsværk virkelig var.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, vi udgiver min afdøde mands samlede værker. Vi har allerede udgivet én enorm smuk udgave, det første bind. Det andet er på vej. Vi vil digitalisere hele værket, således at det vil være tilgængeligt for alle dem, som ønsker at studere fysisk økonomi seriøst, men også de andre områder af min mands ufatteligt rige livsværk.

Så dette er en meget vigtig begivenhed af mange, mange grunde...

SCHLANGER: Det bringer os tilbage til vigtigheden af lørdagens konference – denne kommende lørdag, den 14. august, klokken 15-20 [kan også ses senere].

Vi oplever i øjeblikket slutfasen af finanssystemet efter 1971, og dette er noget, som Lyn havde advaret om, og endvidere, ikke blot advaret om, men præsenteret alternativer til. Hvordan ville du organisere folk til at se dette og deltage, og bruge det som et springbræt, ikke blot til at forstå økonomi, men til at skabe en genoplivelse af den fysiske økonomis bedste tradition?

ZEPP-LAROUCHE: Spørgsmålet, som folk burde stille sig selv, er, hvorfor er verden i en så skrækkelig tilstand? Og jeg tror, at Lyndon LaRouches arbejde er den uundværlige nøgle, ikke blot for at forstå dette, men også for at overvinde det. Fordi, hvorfor var Lyndon LaRouche, som praktisk talt den eneste økonom på det tidspunkt, i stand til at identificere, hvad dette brud var, hvad betydningen var af hvad Nixon gjorde? Det var ikke blot en lille økonomisk

forandring. Det var et skelsættende brud mellem noget, som var et ufuldkomment system – Bretton Woods-systemet – som aldrig var det som Franklin D. Roosevelt havde til hensigt, fordi Truman og Churchill udvandede det fuldstændigt, og betonedede aldrig nøglekomponenten, som var at overvinde underudvikling i udviklingslandene; det var aldrig en del af det egentlige Bretton Woods-system. Men det stabiliserede dog, i omkring to årtier, økonomierne i USA og Europa, fordi det var opmærksomt på nogle grundlæggende fysisk-økonomiske realiteter.

Og Nixon smed dette ud af vinduet ved at introducere en ny form for monetarisme, hvilket var idéen om, at fra nu af ville man blot bruge algoritmer til at beskrive markederne. Hvilket Lyn havde påpeget, var fejlen ved Norbert Wiener og John von Neumann, nemlig den, at de havde anvendt et system, som intet havde med virkeligheden at gøre. Det er en model, og denne model bliver brugt i dag til omtrent alting: Det bruges til – hvis man betragter spekulation, i en tidsskala på nanosekunder, i tempoer af nanosekunder, billioner rejser rundt om planeten i form af spekulation. Disse er baseret på den samme algoritmiske metode i meget hurtige computere, som styrer denne form for spekulation, fuldstændig uafhængigt af fornuft, eller realøkonomiske kriterier.

Det samme er tilfældet for vejret: Det viser sig, at den første person, som udviklede en sådan idé om vejrmodeller, som kunne forudse, eller prognosticere, var Norbert Wiener, og også John von Neumann tror jeg. Så det er grunden til, at IPCC's model er værdiløs. Den har intet med de komplekse årsager for klimaet at gøre, og det er kun en model. Det var det samme møg som Romklubben i 1972! Da de udgav programmet Grænser for Vækst, var det den samme falske model, hvor de udelod det teknologiske fremskridts indflydelse på økonomiens produktivitet. Det var det, som LaRouche havde fastslået som værende nøglen: Menneskelig

kreativitet, opfindelser, opdagelser af grundlæggende principper, og måden hvorpå disse opdagelser, når de anvendes via teknologi i produktionsprocessen, hvordan de påvirker produktiviteten. Det er noget, som man ikke kan måle med disse modeller, og det er grunden til at alt dette ikke fungerer.

Men man kan kigge på mange andre områder, og man vil se at den samme idiotiske metode anvendes. For eksempel, i forudsigelsen af forbrydelser har de nu modeller, som forudser på hvilket gadehjørne, hvilken person vil begå et mord fem år ud i fremtiden, og derfor bliver man nødt til at bygge fængsler til at kunne rumme dette – jeg overdriver en lille smule, men ikke særlig meget.

Jeg mener, det her er vanvittigt: Det har intet med virkeligheden at gøre, og jeg mener, at det er en grundlæggende diskussion. Hvis ikke dette genovervejes, og rettes op på gennem videnskab, gennem opdagelser, gennem universelle fysiske principper, er der ingen løsning, fordi der er et helt etablissement, som følger dette, ligesom rotterne følger Rottefængerens fra Hameln, og det vil føre til en afgrund, og folk vil styrte ned i afgrunden i forfølgelsen efter en forkert idé.

Heldigvis er det ikke alle som gør dette: Rusland, for eksempel, gør ikke dette; Kina har ikke den samme vanvittige tilgang. Så, når folk taler om en konkurrence blandt systemer, er man nød til at betragte årsagen til at Vesten slår fejl indenfor så mange områder. Og det er det, som lørdagens diskussion handler om, men også en forhåbningsfuld idé, fordi Lyndon LaRouche har leveret løsninger, som verden har brug for i dag, mere end nogensinde før.

SCHLANGER: Jeg tror, at det er en perfekt måde at afslutte på, for at sørge for at folk stiller ind på lørdag, den 14. august, klokken 15. Som du siger, der er ingen tvivl om, at

vi befinder os i et systemisk sammenbrud. Spørgsmålet er, om vi har modet til rent faktisk at lære økonomi og lære fra den største økonom i det sidste århundrede, Lyndon LaRouche.

Se webcastet her

Climate Intelligence Group finder IPCC's resumé for politiske beslutningstagere lidet overbevisende

9. august (EIRNS) – Klimaefterforskningsgruppen CLINTEL udsendte i dag en udtalelse: "Ny IPCC-rapport giver begrænset objektivt grundlag for politisk beslutningstagning", under forfatterskab af Guus Berkhout, præsident for CLINTEL (<https://clintel.org>) og Jim O'Brien, irsk CLINTEL-ambassadør, formand for Irish Climate Science Forum (ICSF) (www.ICSF.ie), der fremlægger følgende indholdsmæssige punkter:

1. Resuméet for politiske beslutningstagere (SPM) ser ud til at overdrive som i tidligere rapporter og giver derfor begrænset objektivt grundlag for beslutningstagning.
2. SPM ser ud til at ignorere, at kredse i IPCC først i sidste uge indrømmede, at deres nye AR6 -generation af klimamodeller er "overophedede" og derfor for unødigt pessimistiske.
3. "Sindssygt skræmmende – og forkert". Uafhængige observationer har allerede vist, at CMIP5-modeller var for

følsomme over for stigninger i drivhusgasser, sandsynligvis med en faktor to. Kombinationen af □□ for høj klimafølsomhed og for høje udledningsfremskrivninger resulterede i usandsynligt høje temperaturprognoser. Forskere fra IPCC begynder selv at tvivle på, om der kan stoles på deres modeller som et politisk instrument. "Det er blevet klart i løbet af det sidste år eller deromkring, at vi ikke kan undgå denne indrømmelse," sagde Gavin Schmidt, direktør for 'NASA's Goddard Institute for Space Studies', til det berømte tidsskrift 'Science of the American Association for the Advancement of Science'. Schmidt sagde også: "Man ender med tal, der selv på kort sigt er vanvittigt skræmmende – og forkerte."

4. SPM-grafen over globale temperaturer i løbet af de sidste 2.000 år indgyder mildt sagt begrænset tillid, idet den retoucherer de romerske og middelalderlige opvarmningsperioder (med temperaturer svarende til eller højere end nu) og også den lille istid ud af klimahistorien

5. Fremskrivninger for det globale gennemsnitlige havniveau synes ligeledes overdrevne. CLINTEL påpeger, at tidevandsdata siden 1900 ville øge havniveauet med cirka 10 tommer mellem nu og 2100.

6. Den påståede øgede hyppighed og intensitet af ekstreme vejrhændelser ser ud til at være uforenelig med tidligere IPCC-rapporter; hvorimod mange aktuelle uafhængige observationer faktisk indikerer færre ekstreme vejrhændelser i dag end tidligere.

CLINTEL har konsekvent argumenteret for, at skønt klimaet ændrer sig, til dels på grund af menneskeskabte påvirkninger, er der ingen klimakrise, og at klimapolitikken bør være baseret på en forsigtig omkostningseffektiv tilpasning frem for en økonomisk uoverkommelig ineffektiv afbødning. Det nye SPM leverer ikke mange objektive beviser til at ændre disse stærke

overbevisninger.

Frigivelse af IPCC-rapport driver FN's generalsekretær til magtsyge

9. Aug. (EIRNS) – Reaktionen fra FN's generalsekretær Antonio Guterres på den seneste rapport fra FN's klimapanel er et angreb mod økonomier og levebrød for de fleste nationer i verden; et forsøg på at udstede ordrer til disse nationer, hvilket ikke er del af FN's myndighed og ikke kan tolereres. Denne embedsmand, der er valgt til at søge forsoning af nationer og ikke-indblanding i deres interne anliggender, har i stedet overbragt de brutale ordrer fra finanseliter og regeringer i nogle få udviklede nationer, som gældende for alle andre, især udviklingslandene for hvem disse ordrer påtvinger økonomisk tilbagestående, dødsfald og befolkningsreduktion.

"Denne rapport må være dødsstødet for kul og fossile brændstoffer, før de ødelægger vores planet", beordrede Guterres i dag. "Lande bør også afslutte al ny efterforskning og produktion af fossilt brændsel og overføre tilskud fra fossilt brændsel til vedvarende energi" – derfor kræver han også, at atomkraftinvesteringer forbydes. "Som dagens rapport gør det klart, er der ikke tid til forsinkelse og ikke plads til undskyldninger" udtaler denne generalsekretær for, tilsyneladende, BlackRock, Inc., Davos-milliardærene og prins Charles.

I selve rapporten fra IPCC (Det mellemstatslige panel for

klimaændringer), det forhastede arbejde af omkring 200 klimatologer, der har studeret andre forskeres undersøgelser, fremføres nogle forbløffende påstande. Al opvarmning i mere end 2.000 år hævdes at have fundet sted efter 1. Verdenskrig – en "hockeystav-kurve", der allerede blev diskrediteret for 15 år siden. Al denne opvarmning hævdes eftertrykkeligt at være forårsaget af menneskelig aktivitet alene med fossile brændstoffer; ingen naturlig faktor spiller nogen rolle. Fordi opvarmningen er forbundet med højere atmosfæriske CO₂-niveauer, skyldes det disse niveauer. Og klimaændringerne er "irreversible", uoprettelige, og vil – som længe frygtet af IPCC og alle miljøaktivister, overstige temperaturniveauet i 1850 med 1,5° Celsius allerede inden 2030, uanset hvad landene gør. Bare tre eller fire år herefter vil planeten, ifølge Guterres' tirade, være blevet "ødelagt", medmindre produktionen og industriel brug af fossilt brændsel er blevet elimineret i alle lande, herunder udviklingslandene, for hvem dette vil betyde en ende på håbet om udvikling og en trussel om affolkning.

Denne rapport er et forsøg på, fra kræfter i City of London, Wall Street, Davos og visse centralbankers side, at slå oppositionen til et stort økonomisk tilbageskridt ned, især oppositionen i Kina og Indien, der føler sig ansvarlige for at forsvare behovet for udvikling hos mange andre nationer, men også modstanden fra økonomiske organisationer og lokale samfund i hele USA. De er nødt til at slå ned på modstanden mod det "store spring tilbage", før deres COP26 -miljøtopmøde i Glasgow. Og det står langt fra klart, om Wall Street, London, de kongelige og milliardærerne har evnen til at gøre dette.

Helga Zepp-LaRouches Schiller Institut har holdt internationale konferencer med forskere, der virkelig ved noget om energi, fysisk økonomi og klima. Disse videnskabsfolk ved, at ny og forbedret økonomisk

infrastruktur er måden at svare på ændringer i klima og vejr. De forstår, som professor Augustinus Berkhout fra Climate Intelligence (CLINTEL) udtrykker det, at menneskeheden bør forberede sig på en optimistisk fremtid med atomkraft og avancerede atomteknologier, ikke til affolkning og fortvivlelse.

Økonomisk udvikling er en rettighed for nationer og befolkninger og den eneste vej til fred. Schiller Instituttet agter at besejre denne 'Green Deal' fra Davos, som FN's Guterres så arrogant forsøgte at bringe på banen i dag. Dette ville være et passende næste skridt til videreførelse af Lyndon LaRouches 50-årige kamp mod det finansielle oligarki og for store udviklingsprojekter.

Billede: Antonio Guterres. Kilde: Flickr – CC BY-ND 2.0

**Videokonference: Der er ingen »klima-nødsituation«
Brug videnskab og udviklingsprincipper for at stoppe strømsvigt og død.
Se videoerne fra den 24. juli.**

Se også Panel 2 her.

Resumé:

Schiller Instituttets videokonference blev afholdt, mens det grønne hysteri eskalerede med at give »klimaforandringer« og CO2-udledninger skylden for de mange alvorlige katastrofer, som inkluderer oversvømmelser i Nordeuropa, Kina og Indien, tørke og hedebølge i det vestlige Nordamerika og advarsler om strømafbrydelser i sommer over store dele af USA. De 20 talere fra otte lande fremførte, at disse nødsituationer ikke stammer fra klimaændringer, men vejrhændelser, hvis grad af skade er direkte relateret til mangel på infrastruktur. Desuden, hvis den grønne dagsorden får lov til at fortsætte, vil det Der er ingen »klima-nødsituation« Brug videnskab og udviklingsprincipper for at stoppe strømsvigt og død. Se videoerne fra den 24. juli. medføre sammenbrud og affolkning. Idéer blev udvekslet om projekter inden for vandforvaltning, udvikling af kernekraft og især folkesundhedssikkerhed. Schiller Instituttets formand, Helga Zepp-LaRouche, fordømte det grønne aksiom om, at menneskeheden er dårlig, forurener og ødelægger naturen. Tværtimod er menneskehedens kreative natur i overensstemmelse med universets udvikling.

Panel 1: »De økonomiske virkninger af Green MAD – gensidigt garanteret destruktion«.

Moderator: Dennis Speed (US), The Schiller Institute

Lyndon LaRouche (1922-2019)

Jason Ross (US): Science Liaison, Schiller Institute

Topic: "There Is a Limit to Renewable Energy, Prologue"

Guus Berkhout, emeritus professor of geophysics, member of the Royal Netherlands Academy of Sciences, senior member of the Dutch Academy of Engineering, and president of CLINTEL Topic: "Stop Blaming Climate Change For Your Failures"

State Senator Mike Thompson (US-Kansas): Chairman, Kansas Senate Committee on Utilities

Topic: "Reverse Course on Wind and Solar – Report from the U.S. Central States"

Prof. Franco Battaglia (Italy): Professor of Physical Chemistry, University of Modena; Member of the Initiating Committee of the Petition on Anthropogenic Global Warming of June 2019

Topic: "The IPCC Is Wrong; the Consequences Are Deadly"

Angel Cushing (US-Kansas): Goat Farmer; County Action Leader

Topic: "Stop the Green Land Grab; Protect Food Production and People"

Christian Lohmeyer (Germany): farm leader, Christian Lohmeyer is also Board Member of the Landvolk Mittelweser, Lower Saxony; video report filmed near the Weser River on July 15

Topic: "Flooding Disaster Is Not Caused by 'Climate,' It's Immoral Negligence"

Prof. (Emeritus) Alwin Burgholte (Germany): GADE-Hochschule Wilhelmshaven (emeritus)

Topic: "How Future Electricity Security Is Threatened by Wind and Solar Technology and Blackouts"

Paul Driessen, author, *Eco-Imperialism: Green Power, Black Death*

Topic: Extreme Weather Events: Myth and Reality"

Jason Ross, "There Is a Limit to Renewable Energy: Epilogue"

Panel 2: »Energi, verdenssundhed og krigens afslutning: Kraftens energigennemstrømningstæthed.«

Moderator: Dennis Speed (US), The Schiller Institute

Dr. Walter Faggett (U.S.): former Chief Medical Officer, Dept. of Health, Washington, D.C., Co-chairman D.C. Ward 8 Health Council

Greetings to the conference

Helga Zepp-LaRouche (Germany): Founder and President of the Schiller Institute

Keynote address

Dr. Kelvin Kemm (South Africa): nuclear physicist, former Chairman, South African Nuclear Energy Corporation

Topic: "The Necessity of Nuclear Power for Africa"

Admiral Marc Pelaez (ret.) (U.S.): (Ret.) Rear Admiral, U.S. Navy; previously Vice Pres. of Engineering and Business and Technology Development for Newport News Shipbuilding; Chief of Naval Research

Topic: "A Military Perspective"

Alberto Vizcarra (Mexico): Director, Citizens Movement for Water

Topic: "Drought: A Challenge, Not Fate"

Richard McPherson (U.S.): Retired U.S. Navy nuclear engineering officer; Navy Board of Inspection and Survey, Propulsion Examining Board; U.S. rep. on the International Atomic Energy Agency six-nation panel, following the Chernobyl accident.

Topic: "The Truth About Nuclear Power, Ending War, Beginning World Development."

Vincenzo Romanello (Italy): PhD (Italy), Nuclear Engineer, Research Center Rez, Founder, "Atoms for Peace" Czech Republic

Topic: "Building a Nuclear Power Platform for the World"

John Shanahan, civil engineer, editor allaboutenergy.net

Topic: TBA

DISCUSSION

På engelsk:

Fighters for the Truth Join Schiller Conference:

There Is No 'Climate Emergency'

by Marcia Merry Baker and Stanley Ezrol

[Print version of this article]

July 25—The Schiller Institute held a virtual international conference July 24, on the theme, “There Is No ‘Climate Emergency’—Apply Science and Economic Development To Stop Blackouts and Death,” which has quickly drawn thousands of viewers as a rallying point for the battle to defeat the Green New Deal in the United States in particular.

U.S. Energy Risk Areas – View Map

The two sessions were broadcast just as escalating green hysteria has been blaming “climate change” and CO2 emissions for the several severe disasters now hitting internationally, including flooding in North Europe, China and India, the drought and heat wave in Western North America, and warnings of electricity blackouts this summer across large parts of the United States and Europe. The presentations and discussion involved 20 speakers from eight countries, including six U.S. states in which resistance to “green” dictates is growing. The speakers demonstrated that these emergencies are not from climate change, but instead are weather events, with the degree of damage directly related to lack of infrastructure; and if the green agenda is allowed to continue, there will be mass breakdown and depopulation.

The panelists included scientists, engineers, retired military, farm leaders, a physician, a state lawmaker and others, many of whom have been leading battles within their respective sectors to debunk the green axioms, and mobilize for advanced power and infrastructure systems. Out of the conference, ideas were exchanged for even more concerted action, involving specific projects for water management,

nuclear power advancement, and especially for public health security. The specifics included the Transaqua Project to refill Lake Chad in Africa, the North American Water and Power Alliance, and priorities for nuclear power including micro-nuclear, small modular nuclear reactors and more.

One lifelong nuclear technology expert summed up the day's discussion by saying the dialogue was so powerful, it was on a par with the Davos Forum—a 50-year institution—except that the Schiller Institute event was for the good, and Davos is a bunch of billionaire elites.

Green Is MAD—Mutually Assured Destruction

The keynote was given by Schiller Institute founder and President Helga Zepp-LaRouche, and follows this report. She denounced the green axiom that humanity is bad, pollutes and ruins nature. Just the opposite, mankind's creative nature is coherent with the development of the universe. The conference was opened by a video of a 1985 speech by Lyndon LaRouche addressing this topic, titled "Science is Good." LaRouche said, "The good is the power of the mind to recognize this principle of reason as the lawful ordering of the universe..."

The first session, "The Economic Effects of Green MAD—Mutually Assured Destruction," included firsthand reports from Europe and the United States on the lack of infrastructure to protect against flooding, subversion of the electric grid, and land use attacks on agriculture—all coming from the advocates of the Green New Deal agenda. Jason Ross, Schiller Institute science liaison, opened and concluded the panel, emphasizing humanity's "relationship to the environment" as actively within our power to affect for the good.

Two of the eleven speakers on this panel were prominent European leaders of public scientific initiatives created to discredit the core lies linked to the “climate change models” used to assert that human activity is causing CO2 emissions, which are then used to assert that human activity is causing destructive climate change. Franco Battaglia, Professor of Physical Chemistry, University of Modena, in 2019 was a co-sponsor of a petition signed by many hundreds of scientists, which declared that “There Is No Climate Emergency.” Professor Augustinus “Guus” Berkhout, Emeritus Professor of Geophysics, is President of CLINTEL (Climate Intelligence, a foundation) as well as a member of the Dutch Academy of Engineering, and the Royal Netherlands Academy of Sciences. His title was, “Stop Blaming Climate Change for Your Failures.”

Battaglia, using graphics, tore apart the global warming climate models, showing how they could not at all predict any past phenomena or trends in recorded history. Berkhout gave an illustrated history on flooding in the Netherlands, his homeland, which suffered great damage this month. In the Maas Basin, flooding was worst where, in the feeder streams and tributaries, the pumping stations, canals, and inland dikes have not been maintained. There have been worse floods in the past. He presented examples of famously successful Dutch hydraulic defenses such as the Delta Works. Berkhout ridiculed EU Commission Vice President Frans Timmermans, “who blames all misery on climate change.”

A dramatic report on flooding in Germany was provided by Christian Lohmeyer, a farm leader in Lower Saxony, who is on the board of Landvolk Mittelweser. On July 15, Lohmeyer made a three-minute video, after hearing from a fellow farm leader in the Ahrweiler district, near Bonn, of the gross

inaction by authorities there, who then blamed “climate change” for what was in fact their own negligence. Lohmeyer denounced the officials and greens, who blame farmers for damaging the environment by growing food, and then turn around and do nothing while more than 100 people die. He said that 50 farmers came out on their own at 3:00 a.m. in Ahrweiler with their tractors and equipment to save lives and protect what they could, and nothing at all was done by the authorities. There was not even a contact person!

Paul Driessen, a well-known science analyst based in the United States, author of *Eco-Imperialism: Green Power, Black Death*, gave a review of the track record of green lies in many areas, such as falsifying the number and intensity of hurricanes. He reviewed past blizzards, twisters, and hurricanes, blasting the “con artists” who blame climate change, not lack of defense from bad weather. He ended with a warning about the consequences of making the green electricity shift to “intermittent, unreliable wind and solar.” He said, “If you do, you deserve what you get.”

A presentation on “How Future Electricity Security Is Threatened by Wind and Solar Technology and Blackouts,” was given by German specialist, Alwin Burgholte, Professor Emeritus, GADE-Hochschule Wilhelmshaven. He reviewed past outages and causes—the 2003 blackout in New York and the European-wide near crash in January 2021, for example—stressing the obvious essentials for stability. The electricity regulatory agency NERC (North American Electricity Reliability Corporation) has issued a map of areas of the United States where the likelihood of blackouts is very high from June through September 2021, because baseload power generation has become insufficient.

Reports from State Resistance

Iowa and Kansas are particularly threatened, as both states have power grids that are nearly half wind and solar. Kansas State Sen. Mike Thompson, a professional meteorologist, reported that his state has 3,100 wind turbines and plans to add another 1,000. In Kansas, 43% of the electricity comes from wind and solar; Iowa is at 49%. But during the February 2021 “polar vortex” deep freeze, wind and solar virtually disappeared as power sources, as in the Texas disaster this past winter. The potential disruption to farming and food is enormous, given that Kansas and Iowa each rank first or second nationally in wheat, corn, hogs, eggs, and soybeans. Together they are second to Texas in cattle. Thompson showed how “renewables” subsidies, plus electricity deregulation, play havoc with the electric grid in the state, and how seldom “windy” Kansas actually has strong enough wind for its big turbines to produce net power.

Minnesota farm leader Andy Olson reported on how “fragile” the electricity systems are throughout the farmbelt states. He debunked the idea that gas-fueled “peaker” plants can be counted on as backup when the wind turbines are down. Seven coal-fired plants in Minnesota have been converted to gas, but the logistics and the huge expense of getting and using the gas doesn’t work.

Angel Cushing, farm leader and activist from eastern Kansas, reported on the green assault against agricultural land use. It comes in the form of zoning, easements, federal, and green elite maneuvers, done in the name of preserving nature, with fancy code names such as “viewscape.” There is a “heritage area” campaign, which is part of the “30×30” assault, to remove 30% of U.S. land and water out of any economic use by 2030, outlined in Biden’s

Executive Order 14008. This week, the federal Bureau of Land Management held a public comment session on a plan in the works for an "American Prairie Reserve," centered in Montana, which is to be over 3 million acres, larger than the nation of Lebanon. In it, there will be permitted only bison, and no more traditional livestock grazing will be allowed.

Merkel Is the 'Symbol of Failed Germany'

The second conference panel was a lively symposium, which effectively destroyed the notion that humanity was incapable of using our science to design a new phase of progress. Co-moderator Dennis Speed introduced the event by honoring four scientists who passed away over the last year, following careers in the science of development. They were Tom Wismuller, a NASA scientist who organized his NASA colleagues and others to present the evidence that those who insisted human progress would wreak havoc on the Earth were knowingly lying; Dennis Avery, who published studies of development science, especially in the field of agriculture; Hal Doiron, a NASA scientist who helped develop the Lunar Landing Module and the Space Shuttle; and Freeman Dyson, an astrophysicist who promulgated the benefits of CO₂ and undermined claims of its malign effects.

That introduction was followed by Helga Zepp-LaRouche's keynote, a pointed illustration of the shameful role played by current presumed leaders of the "West." She called Germany's Chancellor of sixteen years, Angela Merkel, the "symbol for the failed Germany," as proven by her firm decision to shut down nuclear energy production and now coal and fossil fuel production without having any replacement in place to keep Germany functioning as a modern nation.

Zepp-LaRouche especially condemned Merkel for ignoring three days of precise warnings of the floods that killed at least 170 Germans, who could have been saved if the Chancellor's government had taken steps to move them to safety. Rather than take responsibility, Merkel blamed the floods on "climate change." Zepp-LaRouche said, regarding Merkel and the leadership of "the West":

If this outlook prevails, the prognosis is that Germany will vanish as an industrial nation or even as a nation altogether.... It's so worrisome that this is the characteristic of almost the entire Western establishment. They have policy failure after policy failure and despite that, and the fact that everybody can see it, they demonstrate a complete inability to reflect on the causes.

South African nuclear physicist and engineer Dr. Kelvin Kemm, who has become known in America "outside the Beltway" through the Schiller Institute, outlined the necessity of developing nuclear energy for Africa and reported that a growing number of African nations are preparing for that. After a brief lesson in the history of climate on Earth that demolished the myth of "anthropogenic global warming," Kemm outlined plans for the future of energy in Africa.

In addition to rejecting the failed solar panel and windmill technologies, Kemm pointed out that even hydropower would not work in Africa because it is susceptible to droughts of up to five years, during which hydropower is as useless as solar energy after sunset.

Dr. Kemm is working on developing what are called Small Modular Reactors (SMR) and micro-reactors. These power generators are mass-produced and can be transported by train or truck and installed to provide energy for limited clients such as an industrial complex or a modest-sized

city. They are easier to set up and use than large-scale reactors that form part of a national power grid.

Crucial Importance of Water

Dr. Kemm concluded with an irony:

If you look back in time, whenever there were periods of global warming, they coincided with health, welfare, and prosperity; crops grew; sea routes opened up; ice melted. Passes over mountains cleared up and people could pass easily from one region to another. It's the period of global cooling when crops failed, ice caused trade routes to be closed.

Rear Admiral Marc Pelaez (ret.), former Chief of Naval Research, and vice president of a shipbuilding firm, is currently a member of the Committee for the Coincidence of Opposites founded by Helga Zepp-LaRouche and former Surgeon General, Dr. Joycelyn Elders, with the mission of reconciling opposing views to solve the problems humanity is now confronting.

Admiral Pelaez addressed Zepp-LaRouche's global reconstruction proposal that begins with constructing modern health care facilities and operations in every nation on the planet. He proposed that a first step in doing this would be to make sanitary drinking water available everywhere. He suggested that the Committee and the Schiller Institute hold a technology conference to discuss planning this project.

There is a water shortage plaguing the U.S./Mexican border regions. Alberto Vizcarra, coordinator of the Citizens Movement for Water in Mexico, presented this as the result of two situations. The first is the nature of the

environment of the Great American Desert. The second is that agreements were reached between Mexico and the United States when the population straddling the Rio Grande border was 15 million. Today it is 100 million, so the requirements on both sides have changed drastically.

Vizcarra recalled that during the administration of Mexican President Adolfo López Mateos, whose tenure roughly coincided with that of President John F. Kennedy in the United States, there was discussion of a massive water project between the U.S. and Canada, which became known as the North American Water and Power Alliance (NAWAPA). At the same time, Mexico's Northwest Hydraulic Plan (PLHINO) was under consideration. Both of these plans were promoted by the LaRouche movement in Mexico and North America. Recognizing that there is no physical or technical barrier preventing the completion of such projects, Vizcarra recommended that Mexico ally with China's Belt and Road initiative to finally implement these projects.

Richard McPherson, also retired from the U.S. Navy, had surveyed these major water projects in Mexico. McPherson served as a nuclear engineering officer and on the Board of Inspection and Survey, Propulsion Examining Board. He also represented the U.S. on the International Atomic Energy Agency panel examining the Chernobyl nuclear power plant accident. He gave a detailed history, much based on his personal experience, of the development of peaceful nuclear power. Having long confronted the factor of public opinion, McPherson said this was the factor that sabotaged President Eisenhower's 1953 offer to provide nuclear technology to the entire world for prosperity and security. He pledged himself to overcome the fact that 800 million people have no electricity or water and two billion go to bed hungry every night.

Energy Use and Life Expectancy

Dr. Vincenzo Romanello, a nuclear engineer and founder of the Italian Atoms for Peace, presented a human history of the annual per capita energy requirements for each technological level humanity has lived through, starting with fire (1.1 million calories) and continuing through nuclear energy (35 million). He left open the requirements of the next breakthrough, nuclear fusion, and explained his belief that the complexities involved in practical controlled fusion development would take longer to resolve than many hope. In the course of the session, several participants remarked on the three maps of the world he displayed. These showed each nation color-coded for energy use level, infant mortality rate, and life expectancy. The distinction, most notably between Africa and the rest of the world, could not be overlooked.

The panel's presentations were concluded by John Shanahan, civil engineer and editor of allaboutenergy.net. Unlike many of his collaborators in the nuclear energy industry who present nuclear energy as a solution to anthropogenic global warming, Shanahan, following nuclear power pioneer Theodore Rockwell, views nuclear energy as a solution to natural climate change and other energy challenges.

In brief remarks prior to the open discussion, Helga Zepp-LaRouche emphasized that the political problem characterized by the "Green New Deal" will destroy all industrial nations, in opposition to restoring creative growth. This enemy is the same for water, energy, the spread of pandemics, the destruction of agriculture, and the continuation of endless wars, she said.

This requires a complete change of the axioms, and in my view, it starts with the image of man. Man is the most

advanced part of the Universe. The ideas generated by human creativity, discovering scientific principles of the universe—that is the most advanced part of the evolution of the universe. If there would not be a correspondence between what the human mind creates and the laws of the universe, this would not function. This is the proof that the laws of the universe and the human mind are coherent. We are not a parasite. We are not a burden on nature.

In the context of Admiral Pelaez's proposal on water development, Zepp-LaRouche pointed out the movement's association with the African TransAqua project proposal for decades. This is a proposal to green the Sahara by moving water from the Congo River to the dry or drying Lake Chad basin. There is now a feasibility study under way that places this high on the agenda of African development requirements.

The discussion was joined by Major Gen. Peter Clegg (ret.), a founding member of the Committee for the Coincidence of Opposites. "I am tremendously impressed" by the presentations so far, Clegg said, and pointed out that the problems we confront are not technological, but do include "the politicization of science." He complained of politicians who say we must follow the science, but they are "the last person" to pay attention to that. He illustrated this by mentioning environmental hero Jimmy Carter, once "running around the White House in sweaters talking about global cooling," who has now joined the crowd fighting global warming.

Zepp-LaRouche concluded the conference by discussing the Committee for the Coincidence of Opposites. She explained that, so far, the membership were largely healthcare providers, but that it was open to scientists, engineers,

and others involved in promoting human creativity.

This article appears in the July 30, 2021 issue of Executive Intelligence Review

LaRouche om Afghanistan: Påbegynd udvikling NU!

8. august (EIRNS) – I 1993, da der gennem modig ageren fra den israelske premierminister Yitzhak Rabin og PLO-formand Yasser Arafat, blev indgået en aftale om fred mellem Israel og palæstinenserne i Oslo (hvor det omhyggeligt blev undgået, at briterne fik nogen rolle at spille), og underskrevet i Washington af de to ledere, sagde Lyndon LaRouche følgende: "Det presserende er her, at vi bevæger os hastigt for straks med det samme at få gang i økonomiske udviklingsprojekter, såsom kanalen fra Gaza til Det døde Hav, for hvis vi venter til dette er uddebatteret, vil fremskridtets fjender og fjender af den menneskelige race, igennem mennesker som Ariel Sharons venner, have succes med at gribe ind for at drukne denne aftale i blod og kaos".

Som i så mange andre potentielle vendepunkter i historien, blev Lyndon LaRouches kloge ord ikke taget til efterretning: Udviklingsprogrammerne blev udskudt, mens finans- og stabilitetsspørgsmål blev debatteret; Oslo-aftalerne blev saboteret; Rabin blev myrdet "af Ariel Sharons venner"; og "blod og kaos" har fulgt efter igennem de forløbne 28 år.

LaRouches ord har givet genlyd gennem årtierne, og er lige så relevante for krisen i Afghanistan i dag, som de var i Palæstina dengang – faktisk er en vellykket løsning i

Afghanistan gennem LaRouches tilgang med "fred gennem udvikling" måske den sidste chance for at opnå en lignende fred i Sydvestasien i den nærmeste fremtid. Konsekvenserne af ikke at følge denne tilgang er mere alvorlige i dag, da verden bliver presset stadig tættere på termonuklear krig..

Men vi kan være optimistiske over, at potentialet for fred gennem udvikling er større i dag end nogen sinde siden 1990'erne, hvor muligheden for global fred efter Sovjetunionens sammenbrud blev spildt. På det tidspunkt foreslog Lyndon og Helga LaRouche 'Den nye Silkevej' for at forene verden i en ny æra af udvikling, fri for den britiske imperialistiske opdeling af verden i blokke. Briterne saboterede denne indsats ved at opretholde og udvide NATO og opretholde "fjendebilledet" af Rusland og Kina. Men Kina omfavnede ideen, og 20 år senere søsatte præsident Xi Jinping Bælte- og Vejinitiativet, og bragte den mirakuløse kinesiske udviklingsproces til resten af verden. Nu har langt størstedelen af verdens nationer deltaget i denne proces som medlemmer af Bæltet og Vejen.

Og det er LaRouche-Organisationen og LaRouches Schiller Institut der nu er i centrum for processen. Schiller Instituttets konferencer i de sidste 15 måneder har samlet operative kræfter til dialog – fra Rusland, Kina, Indien, Sydvestasien, Afrika og Latinamerika sammen med europæere og amerikanere – for at formulere den nødvendige økonomiske og politiske politik for et nyt paradigme for menneskeheden. Den udgave af *EIR* (Executive Intelligence Review, *red.*), der offentliggøres den 13. august, vil indeholde afskrifter af dele af den historiske konference i Schiller Instituttet den 31. juli, "Afghanistan: Et vendepunkt i historien – efter den mislykkede periode med regimeskifte", som indeholdt bl.a. dybdegående diskussion af udviklingsprocessen, der en gang for alle må og skal føre til en fredelig løsning af det imperialistiske "Great Game" i Afghanistan. I stedet for at britiske tropper

marcherer gennem Khyber-passet, er planen en forlængelse af jernbanelinjen, der løber fra Kina gennem Peshawar til Gwadar-havnen, som en del af den kinesisk-pakistanske økonomiske korridor (CPEC), for gennem Khyber-passet at forbinde sig til Kabul og videre til Usbekistan og Tadsjikistan, der forbinder det indre Centralasien med Det arabiske Hav og genopretter Afghanistans gamle rolle som det velstående knudepunkt for Silkevejen.

Dette storslåede projekt blev formuleret på en konference i februar i Tasjkent og er allerede i gang. Umida Hashimova, en analytiker ved det USA-baserede Center for 'Naval Analyzes', der har specialiseret sig i Centralasiens anliggender, fortalte *South China Morning Post*, at der er igangværende finansieringsdiskussioner med amerikanske og asiatiske udviklingsagenturer, og at "Konstruktion af den 573 km lange første strækning af jernbanelinjen mellem Kabul og Mazar-i-Sharif, forventes at begynde i næste måned. "Design og teknisk dokumentation af jernbanen vil blive foretaget af Russian Railways, meddelte usbekiske embedsmænd efter samtaler med den administrerende direktør for Russian Railways Oleg Belozarov i Tasjkent den 19. maj. USA er engageret i to beslægtede institutioner. "Extended Troika", bestående af USA, Rusland, Kina og Pakistan, blev etableret i 2019 og holdt to møder i år, der fokuserede på at finde en løsning på Afghanistan-situationen efter tilbagetrækning af udenlandske styrker. Der er også et "Quad"-arrangement, der involverer USA, Usbekistan, Pakistan og Afghanistan, som er fokuseret på jernbaneudviklingsprojektet.

Det er afgørende, at USA samarbejder med alle landene i regionen, især Rusland, Kina, Indien og Pakistan, om denne afgørende test af menneskehedens evne til at afslutte geopolitikkens æra og skabe en ny renæssance. Der er magtfulde kræfter i Storbritannien og USA, herunder ledende elementer fra begge politiske partier, som vil gøre alt

hvad de kan for at sabotere dette projekt, der modsætter sig det malthusianske vanvid af 'Green New Deal og affolkning', hvilket hurtigt ville føre til flere krige.

Amerikanere og verdens borgere vil få lejlighed til at reflektere over Lyndon LaRouches skelsættende ideer den 14. august, som markerer halvtredsårsdagen siden præsident Nixon afsluttede Bretton Woods-systemet, hvilket bekræftede LaRouches advarsel dengang. Tilmeld dig her til konferencen, "So, Are You Finally Willing To Learn Economics?": <https://www.larouchelegacyfoundation.org/news/august-15/#rsvp>

POLITISK ORIENTERING den 9. august 2021, video og lyd: De store problemer kan kun løses, hvis vi erstatter geopolitik med samarbejde

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2021/08/Stemme-024.mp3>

At være i stand til at forstå fremtiden

5. august: Kommentarer fra universitets- og finansøkonomer dukker op på 50-årsdagen for "Nixons chok" den 15. august 1971, slutningen på efterkrigstidens guldreservebaserede Bretton Woods-system, hvilket har frembragt et halvt århundrede med industriel tilbagegang, spekulative optøjer, gigantiske gældsbobler og krak, stadigt ringere realløn og levevilkår, kollapsende folkesundhedskapacitet og nu en dødelig global pandemi.

Kommentatorerne har kun et ringe begreb om, hvad der skete den 15. august, bortset fra at de nævner Nixons tarif-, løn og priskontrol, dollardevaluering og angreb på "spekulanter". De vil ikke indse, hvad det har gjort mod amerikanske og europæiske økonomier og udsigterne til udvikling for asiatiske, afrikanske og sydamerikanske nationer; de kan bestemt ikke have forstået, hvad der skete dengang. Den usædvanlige økonom og statsmand Lyndon LaRouche indså det både på daværende tidspunkt og flere år før Nixon blev presset ind i sin fulmlende rolle i "chokket".

I disse kommentarer nævnes ikke den afgørende rolle af Harold Wilsons britiske regering og Bank of Englands handlinger, som hamrede løs på FDR's Bretton Woods-system, indtil man pressede Nixon og hans inkompetente team med Arthur Burns, George Shultz og James Baker III til at nedlægge det. Wilson forsøgte og mislykkedes med at få parlamentet til at devaluere pundet i 1966. Derefter, efter at have indført alvorlige nedskæringer, anbefalede hans regering i 1967 igen en devaluering af pundet på 15%, og parlamentet devaluerede det med 14% i november uden at koordinere med andre større

nationer igennem Bretton Woods-procedurer. I samme periode åbnede Bank of England to gange et "guldvindue", hvor britiske finansielle virksomheder kunne handle med deres dollars for guld og gøre krav gældende overfor det amerikanske finansministerium.

Det var på baggrund af disse handlinger i London, at LaRouche lavede sine unikke prognoser fra 1967, nemlig at Bretton Woods ville blive brudt op ved "omkring slutningen af årtiet".

Kommentarerne ved 50-året spiller på påstanden om, at "dollaren har bevaret sin forrang" siden da på grund af markeder og finansielle kræfters evne til selv at oprette gældsforpligtelser i dollars, på trods af Nixon-chokket! En kommentar i 'Project Syndicate', af en Princeton-økonom, er meget åbenbar: "Private finansmarkeders magt til at skabe penge – amerikanske dollars – gjorde 'greenbacken' (dollaren, *red.*) endnu mere central".

LaRouche sagde i år 2000 i "Trade Without Currencies", at den amerikanske dollar i perioden 1945-66 var verdens reserve baseret på høj amerikansk arbejdsproduktivitet og en stærk kapacitet til eksport af kapitalgoder; dette var igen basis for Bretton Woods' relative succes. Efter dette tidspunkt, sagde han, var dollarens styrke som reservevaluta støt faldende, hvilket gjorde et nyt internationalt kreditsystem påtrængende; i år 2000 havde han i årevis efterlyst et nyt Bretton Woods, hvis mål var kreditudstedelse til "store projekter" i udviklingslande.

I historien om Lyndon LaRouches udødelige bidrag til økonomisk videnskab og menneskelige fremskridt har denne dato i 1971 en fremtrædende plads. Ved sin enestående evne til flere år forinden at forudsige "chok"-afslutningen på dollaren baseret på guldreserver – dengang endog anerkendt af amerikanske gennemsnitsborgere som en stor og ildevarslende ændring – udmærkede LaRouche sig, frem for

andre økonomer og politiske ledere, ved sine magtfulde ideer.

Allerede i 1967, da han så, hvad der var på vej, foreslog LaRouche i en massecirkuleret pjece en ny politik for udvikling af den 3. verden gennem kredit til finansiering af eksport af kapitalgoder, som det højere mål for den voksende anti-Vietnam-krigsbevægelse. Inden for et årti havde han skaffet de 'alliancefrie' nationers støtte til en international udviklingsbank, med det formål at begynde at genoprette Bretton Woods, i lighed med hvad FDR havde tiltænkt Verdensbankens rolle i udviklingen af sektorprojekter inden for udvikling af ny infrastruktur. Og inden for samme årti havde han tiltrukket sig magtfulde fjender på Wall Street og i London, der fabrikerede vilde bagvaskelser og dannede en "Get-LaRouche Task Force" for at få ham retsforfulgt og fængslet.

Ved at se 50 år frem fra den begivenhed i 1971, der havde bevist hans metode til fysisk økonomi, kunne LaRouche se de kommende alternativer i verden efter Bretton Woods: Stadig mere uhæmmet spekulation, som styrer kollapsende industrier, indførelsen af det, han kaldte "schachtiansk fascisme" Inden for økonomisk politik, depression og en potentiel biologisk holocaust af pandemier; eller et nyt internationalt kreditsystem for eksport kapitalgoder og udvikling.

Halvtreds år senere står valget nu imellem LaRouches opfattelse af et nyt Bretton Woods, eller en malthusiansk affolkning forklædt som "Green New Deal". Schiller Instituttets 50-årsdags-konference, 14. august, 2021, vil præsentere LaRouches tankegang i handling: "So, Are You Finally Willing To Learn Economics?"

Tilmeld

dig: <https://www.larouchelegacyfoundation.org/news/august-1>

Videokonference: På 50-årsdagen for LaRouches forbløffende prognose den 15. august 1971: Nå, er du så endelig villig til at lære økonomi? Lørdag den 14. august eller bagefter

Se også panel 2 videoen her:

Se intro videoen her:

Program

Panel 1: "On LaRouche's Discovery" 15:00 danskt tid

Moderator: Dennis Small (U.S.), LaRouche Legacy Foundation

Helga Zepp-LaRouche (Germany), Board of Directors, LaRouche Legacy Foundation

Ding Yifan (China): Deputy Director of the Research Institute of World Development, China Development Research Center (DRC) "The Importance of Physical Economics in Today's World"

Jozef Mikloško (Slovak Republic), Former Vice Prime Minister of the first Czechoslovakian government after the

fall of Communism

Dr. Natalia Vitrenko (Ukraine), Doctor of Economic Sciences, Chairman of the Progressive Socialist Party of Ukraine, People's Deputy of Ukraine (MP) 1995-2002: "Saving Mankind Is a 'Mission-Possible'"

Yekaterina Fyodorovna Shamayeva (Russia): "Design and Management of Sustainable Development and an Interdisciplinary Synthesis of the Fundamental Ideas of the Schools of Lyndon LaRouche and Pobisk Kuznetsov"

Paul Gallagher (U.S.), *EIR* Editorial Board: "LaRouche's Early Forecasts"

LaRouche on the World Stage: Through the Words of Ramsey Clark (U.S., former Attorney General); Dr. Enéas Carneiro (Brazil, former member of parliament and presidential candidate); José López Portillo (Mexico, former President)

Discussion Period

Panel 2: "Earth's Next Fifty Years" 19:30 dansk tid

Moderator: Megan Dobrodt (U.S.), Board of Directors, LaRouche Legacy Foundation

Jacques Cheminade (France), Founder and President of the Solidarité et Progrès Political Party in France, former Presidential Candidate: "Lyndon LaRouche's Method of Physical Economy in Coincidence with France's Republican Humanism"

Dr. Kirk Meighoo (Trinidad and Tobago), political analyst, media commentator, author, and former independent Senator in Trinidad and Tobago

Roberto Fritzsche and Eduardo Fernández (Argentina): "Notes on Potential Relative Population Density in Lyndon LaRouche's Economics"

Harley Schlanger (U.S.) Schiller Institute: "Nixon's August 1971 Announcement: An Eyewitness Account"

Fred Huenefeld, Jr. (U.S.), Schiller Institute Board member; former President of the Louisiana Association of Soil Districts; former President of NORM (National Association of Raw Materials); former Treasurer of the Louisiana State Democratic Party

Theo Mitchell (U.S.), Former State Senator, South Carolina
LaRouche in the Universities: Gretchen Small (U.S.),
LaRouche Legacy Foundation: "LaRouche in the Libraries";
Carlos "Itos" Valdes (The Philippines), The Philippine
LaRouche Society; Carolina Dominguez (México) LaRouche
Youth Movement; José Vega (U.S.), LaRouche Youth Movement
Discussion Period

**To uddrag fra Helga Zepp-LaRouches Schiller Institut-
webcast den 11. august om LaRouche-videokonferencen:**

(ikke korrekturlæst) HARLEY SCHLANGER: Goddag, jeg er Harley Schlanger. Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, stifteren og formanden for Schiller Instituttet.

Vi befinder os blot nogle få dage fra en stor konference, arrangeret af LaRouche Legacy Foundation, der, på 50-årsdagen, vil se på konsekvenserne af begivenhederne omkring den 15. august, 1971, der etablerede Lyndon LaRouche som førende økonom – både hvad hans forudsigelse af dette angår, såvel som hans advarsler bagefter. Helga, dette burde blive en særdeles vigtig begivenhed, og jeg håber, at mange af vores seere ikke blot vil se det, men opmuntre andre til at deltage.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Ja. Jeg tror at denne begivenhed vil understrege det faktum, at Lyndon LaRouche er, i det mindste i den transatlantiske sektor, uden tvivl den førende økonom, som forudså følgerne af Nixons afskaffelse af Bretton Woods-systemet, ved at erstatte faste valutakurser med flydende valutakurser. Dette påbegyndte

retningen mod alle de onder, som vi ser i dag – en pandemi, en disintegration af finanssystemet, et alment kollaps af den kulturelle side af samfundet. Det er muligvis en overraskelse for mange mennesker, at se disse situationer som ét komplekst domæne, der hænger sammen, men Lyndon LaRouche forudså hvad dette dramatiske brud betød, efter man opgav at fokusere på den virkelige økonomi, på fysiske økonomier underlagt de egentlige universelle principper i universet, og erstattede det med systemanalyse, kybernetik, hele informationsteorien, fordi han indså, hvad den grundlæggende fejl i Norbert Wiener's og John von Neumann's teorier var. Og der vil være mange eksperter, som vil tale om dette på lørdag.

Så jeg synes at I, vores seere, virkelig burde se det. For hvis I ønsker at forstå, hvorfor verdens økonomer har været ude af stand til at forudse krisen i 2008, hvorfor de er fuldstændig hjælpeløse, når det kommer til, at finde blot en analyse, for ikke at snakke om en løsning til den nuværende krise, så er denne begivenhed på lørdag et absolut "must see" for jer.

Dette vil være et jordskælv af en begivenhed, og det er ikke at love for meget.

SCHLANGER: (griner) Jo, altså titlen er "Så, er I endelig villige til at lære økonomi?" Og jeg tror, at det er vigtigt at nævne, at det er sponsoreret af LaRouche Legacy Foundation, som er i gang med at samle Lyndon LaRouches værker. Og når man begynder at kigge igennem disse titler, ser man hvor forbløffende hans livs arbejde virkelig var.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, vi udgiver min afdøde mands samlede værker. Vi har allerede udgivet én enorm smuk udgave, det første bind. Det andet er på vej. Vi vil digitaliserer hele værket, således at det vil være tilgængeligt for alle dem, som ønsker at studere fysisk økonomi seriøst, men også de

andre områder af min mands ufatteligt rige livsværk.

Så dette er en meget vigtig begivenhed af mange, mange grunde.

Senere...

SCHLANGER: Det bringer os tilbage til vigtigheden af lørdagens konference – denne kommende lørdag, den 14. august, klokken 15-20 dansk tid [– kan også ses senere].

Vi oplever i øjeblikket slutfasen af finanssystemet efter 1971, og dette er noget, som Lyn havde advaret om, og videre, ikke blot advaret om, men præsenteret alternativer. Hvordan ville du organisere folk til at se dette og at deltage, og bruge det som et springbræt, ikke blot til at lære økonomi, men at skabe en genoplivelse af den fysiske økonomis bedste tradition?

ZEPP-LAROUCHE: Spørgsmålet, som folk burde stille sig selv, er, hvorfor er verden i en så skrækkelig tilstand? Og jeg tror, at Lyndon LaRouches arbejde er den uundværlige nøgle, ikke blot for at forstå dette, men også for at overvinde det. Fordi, hvorfor var Lyndon LaRouche, som praktisk talt den eneste økonom på det tidspunkt, i stand til at identificere, hvad dette brud var, hvad vigtigheden af hvad Nixon gjorde var? Det var ikke blot en lille økonomisk forandring. Det var et skelsættende brud mellem noget, som var et ufuldkomment system – Bretton Woods-systemet – som aldrig var det som Franklin D. Roosevelt havde til hensigt, fordi Truman og Churchill udvandede det fuldstændigt, og betonede aldrig nøglekomponenten, som var, at overvinde underudvikling i udviklingslandene; det var aldrig en del af det egentlige Bretton Woods-system. Men det stabiliserede dog, i omkring to årtier, økonomierne i USA og Europa, fordi det var opmærksom på nogle grundlæggende fysisk-økonomiske realiteter.

Og Nixon smed dette ud af vinduet ved, at introducere en ny form for monetarisme, hvilket var idéen om, at fra nu af,

ville man blot bruge algoritmer til at beskrive markederne. Lyn havde påpeget, hvad fejlen ved Norbert Wiener og John von Neumann var, nemlig den, at de havde anvendt et system, som intet havde med virkeligheden at gøre. Det er en model, og denne model bliver brugt i dag til omtrent alting: Det bruges til–hvis man betragter spekulation, i en tidsskala på nanosekunder, i tempoer af nanosekunder, billioner rejser rundt om planeten i form af spekulation. Disse er baseret på den samme algoritmiske metode i meget hurtige computere, som styrer denne form for spekulation, fuldstændig uafhængigt af fornuft, eller real-økonomiske kriterier.

Det samme er tilfældet for vejret: Det viser sig, at den første person, som udviklede en sådan idé om vejrmønstre, som kunne forudse, eller prognosticere, var Norbert Wiener, og også John von Neumann tror jeg. Så det er grunden til, at IPCC's model er værdiløs. Den har intet med de komplekse årsager for klimaet at gøre, og det er kun en model. Det var det samme møg, som Romklubben i 1972! Da de udgav bogen Grænser for Vækst var det den samme falske model, hvor de udelod det teknologiske fremskridts indflydelse på økonomiens produktivitet. Det var det, som LaRouche havde fastslået som værende nøglen: Menneskelig kreativitet, opfindelser, opdagelser af grundlæggende principper og måden hvorpå disse opdagelser, når de anvendes via teknologi i produktionsprocessen, hvordan de påvirker produktiviteten. Det er noget, som man ikke kan måle med disse modeller og det er grunden til at alt dette ikke fungerer.

Men man kan kigge på mange andre områder og man vil se at den samme idiotiske metode anvendes. For eksempel, i forudsigelsen af forbrydelser har de nu modeller, som forudser på hvilket gadehjørne, hvilken person vil begå et mord fem år ud i fremtiden, og derfor bliver man nødt til at bygge fængsler til, at kunne rumme dette – jeg

overdriver en lille smule, men ikke særlig meget.

Jeg mener, det her er vanvittigt: Det har intet med virkeligheden at gøre, og jeg mener at det er en grundlæggende diskussion. Hvis ikke dette genovervejes, og rettes op på gennem videnskab, gennem opdagelser, gennem universelle fysiske principper, er der ingen løsning, fordi der er et helt etablissement, som følger dette, ligesom Rottefængerens fra Hameln, og det vil føre ud over en afgrund, og folk vil styrte ned i afgrunden i forfølgelsen efter en forkert idé.

Heldigvis er det ikke alle som gør dette: Rusland, for eksempel, gør ikke dette; Kina har ikke den samme vanvittige tilgang. Så, når folk taler om en konkurrence blandt systemer, er man nød til at betragte årsagen til at Vesten slår fejl indenfor så mange områder. Og det er det, som lørdagens diskussion handler om, men også en forhåbningsfuld idé, fordi Lyndon LaRouche har leveret løsninger, som verden har brug for i dag, mere end nogensinde før.

SCHLANGER: Jeg tror, at det er en perfekt måde, at afslutte på, for at sørge for, at folk stiller ind på lørdag, den 14. august, klokken 15. Som du siger, der er ingen tvivl om, at vi befinder os i et systemisk sammenbrud. Spørgsmålet er, om vi har modet til rent faktisk at lære økonomi og lære fra det største økonom i det sidste århundrede, Lyndon LaRouche.

Invitation:

Det er med glæde, at LaRouche Legacy Foundation inviterer dig til videokonference med førende internationale eksperter, for at undersøge de unikke bidrag af Lyndon LaRouche (1922–2019) til videnskaben om fysisk økonomi [at økonomi ikke er penge, men vores evne til at forbedre menneskehedens levevilkår].

Seminaret afholdes på 50-årsdagen for præsident Richard

Nixons skæbnesvangre meddelelse om Bretton Woods-systemets afslutning, den 15. august 1971.

Det er også en påtrængt opfordring til at reflektere over, hvad der gik galt med den økonomiske politik i den transatlantiske sektor i løbet af de sidste fem årtier, for at rette op på de vedvarende politiske fejltagelser og ændre kurs, før vi hævner i en sammenbrudskrise, der kun kan sammenlignes med det 14. århundredes mørke tidsalder.

Se intro videoen til konferencen her

Baggrund:

Den 15. august, 1971 gav Nixon en dramatisk 18-minutters national tv-tale, hvor han meddelte:

1. Dollaren blev taget af guldstandard: dollaren ville ikke længere kunne indløses i guld;
2. Et flydende valutakurssystem ville erstatte det eksisterende internationale valutariske fastkurssystem;
3. Der ville blive indført en midlertidig løn- og prisfrysning i USA, som hurtigt blev til fase I, II og III med drastiske stramninger

Selvom Nixon angiveligt bekendtgjorde disse foranstaltninger for at tøjle finansielle spekulationer mod dollaren, åbnede de i virkeligheden sluserne for den mest massive, langvarige spekulation i menneskehedens historie, kombineret med et fysisk økonomisk kollaps – som fortsætter den dag i dag.

Meddelelsen fra 15. august 1971 var den mest vidtrækkende og katastrofale beslutning i den økonomiske politik i det 20. århundrede med hensyn til dens konsekvenser frem til i dag. En økonom, og én økonom alene, forudså konsekvenserne.

Inden for få timer efter denne meddelelse advarede han om hvad der ville komme, og forklarede, hvad meddelelsen betød.

Denne mand var Lyndon LaRouche.

LaRouche brugte de næste fem årtier på at advare om, at hvis denne politik blev videreført, ville verden gå ind i en systemisk sammenbrudskrise med sandsynligheden for fascistisk økonomisk politik. Alt imens præsenterede han detaljerede programmer til at vende krisen, baseret på ideen om fred gennem udvikling og på at fremme ethvert menneskes produktive arbejdskraft på jorden.

For dette blev LaRouche udskældt og uretmæssigt fængslet i fem år. Hans politik blev ikke gennemført i den transatlantiske sektor, og planeten betaler i dag prisen for den tåbelighed i form af en hyperinflation, en ukontrolleret og dødelig pandemi og faren for term nuklear krig. Som et resultat af kampagnen for at bagvaske LaRouche og tie hans ideer ihjel, har de fleste mennesker i USA og andre steder aldrig studeret hans skrifter.

Men visse mennesker, førende videnskabsmænd og politiske ledere i forskellige dele af verden, lyttede til LaRouche og studerede hans værker – såsom den russiske videnskabelige kæmpe Pjotr Kuznetsov og den tidligere mexicanske præsident José López Portillo.

Andre specialister og folk, der har studeret LaRouches værker, vil deltage i seminaret den 14. august, og man vil direkte fra dem kunne høre om LaRouches økonomiske gennembrud, om hans uforlignelige historik af prognoser samt om hans programmatisk forslag til at udvikle hvert hjørne af planeten – og solsystemet. Seminaret vil hjælpe

til at forstå, hvorfor tiden er inde til at give LaRouches ideer oprejsning, både af hensyn til simpel retfærdighed og for endelig at få gennemført hans politik.

Som José López Portillo, den tidligere mexicanske præsident, udtalte i 1998 på et fælles seminar med Helga Zepp-LaRouche: "Det er nødvendigt, at verden nu lytter til Lyndon LaRouches kloge ord".

Tilmelding for at modtage et direkte link, talerlisten og opdateringer: [So, Are You Finally Willing to Learn Economics? – LaRouche Legacy Foundation](#)

Ellers kan du se den på forsiden af vores danske hjemmeside.

Schiller Instituttets Afghanistan-konference: Spred ideen om et fælles udviklingsprogram med det samme

31. juli (EIRNS) – Schiller Instituttet samlede i dag diplomater og eksperter fra mange nationer, herunder Afghanistan, Rusland, Kina, Pakistan, USA, Italien og andre til en intens diskussion på en international virtuel konference om temaet: "Afghanistan: Et vendepunkt i historien efter tiden med de fejlslagne 'regimeskifter'.

Helga Zepp-LaRouche (Tyskland), præsident og grundlægger af

Schiller Instituttet, som har ledet en proces med institutionel og uformel dialog igennem de sidste 18 måneder, sagde ved afslutningen af dagens begivenhed, at vi nu "har et perspektiv på hvilken vej vi skal gå". Prioriteten er "at lægge 'udvikling' frem på bordet, hvilket vil være svært for nogen at afvise", og at give al den støtte, der er mulig for at få det til at ske. Dagens sidste taler, Hussein Askary (Sverige), Sydvestasien-koordinator for Schiller Instituttet, udtrykte på det kraftigste, at vi skal "gøre 'udvikling' til det første punkt" i enhver forhandling, ikke det sidste. Han advarede: "Hold krigsherrerne og briterne ude!" Askarys præsentation, der dækkede konkrete aspekter af udvikling, havde titlen: "Sæt Afghanistan på bæltet & vejen til fred".

Arrangementet blev åbnet af ordstyrer Dennis Speed (USA), der sagde, at drøftelserne ville ændre den sædvanlige opfattelse af krig eller fred gennem deltagelse i diplomatiske bestræbelser på at formulere politik for gensidig forståelse og udvikling. Han introducerede en kort video fra 1985 af statsmand og økonom Lyndon LaRouche, der med henvisning til præsident Abraham Lincolns gerninger pointerede, at indflydelsen af infrastruktur forvandler en økonomi. Zepp-LaRouches indledende bemærkninger understregede, at vi befinder os i et særligt øjeblik i historien, hvor geopolitisk konfrontation må afsluttes og et nyt paradigme påbegyndes – ikke kun for eurasisk integration og velstand, men for universel historie. Hun viste det smukke kunstværk "Gyldne Maske" for at pointere den 5.000 år lange historie i den centralasiatiske region.

Professor Pino Arlacchi, der deltog fra Italien, spillede en hovedrolle i diskussionen fra start til slut. For indeværende er han professor i sociologi ved Sassari Universitet, tidligere var han administrerende direktør for FN's kontor for narkotikakontrol og kriminalitetsforebyggelse (1997-2002) og

tidligere observatør for Afghanistan i Europa-Parlamentet. Han talte om: "Udryd opium i Afghanistan, udvikl moderne landbrug, opbyg nationen nu." Han beskrev sin oprindelige plan, som i 2001 næsten havde elimineret opiumsvalmuens vækst i Afghanistan, hvilket sidenhen vendte i de følgende år fra 2001 pga. amerikanske og NATO's militære operationer. Arlacchi foreslog igen i 2010 en plan, som blev forpurret af EU, Storbritannien og USA. I dag er Afghanistan kilden til over 80% af verdens opiumsstoffer. Arlacchi fremlagde hvad der kan og må gøres i dag. Den nødvendige metode baserer sig på alternativt landbrug – støtter landmænd til at skifte til andre afgrøder og lignende realistiske metoder. Arlacchi understregede, hvor relativt billigt dette er i betragtning af narkotikakartellernes enorme indflydelse. Landmænd i Afghanistan får muligvis 300 til 350 millioner dollars for deres opiumafgrøde, som derefter er 20 milliarder dollars værd for organiseret kriminalitet i Europa. Der er mange alternative afgrøder med stor brugsværdi, for eksempel safran.

Diplomaterne præsenterede et bredt udsnit af den nuværende situation. Ambassadør Hassan Shoroosh (Afghanistan), Afghanistans ambassadør i Canada, talte fra Ottawa og sagde, at der er et "nyt kapitel i partnerskab" forude, som skal udarbejdes. Hans tale hed: "Vejen frem for Afghanistan." Han sagde, at hans land er "positioneret til at tjene som landbro" i Eurasien og gennemgik i detaljer forskellige transportkorridorer, fra Lapis Lazuli-korridoren, til 'Five Nations Railway route'.

Ambassadør Anna Evstigneeva (Rusland) talte fra New York City, hvor hun er stedfortrædende fast repræsentant ved Den russiske Føderations mission i FN. Hendes præsentation havde titlen: "Ruslands udsigter for Afghanistan og Eurasien". Hun understregede, at målet er stabilitet, og at der ikke er nogen militær løsning. Der er vigtige ramme-

institutioner blandt naboerne i regionen, herunder CSTO og SCO og bilaterale forbindelser. Der er en særlig rolle for den 'udvidede trojka', som har været på plads i mange år. Der vil finde møder sted i den nærmeste fremtid. Transport og infrastruktur har stor betydning.

Dr. Wang Jin (Kina), stipendiat ved Charhar Institute, talte om emnet "Afghanistan og Bælte- og Vejinitiativet". Han præsenterede fire centrale aspekter af Kinas bekymringer: 1) at der ikke er nogen spredning af ustabilitet; 2) at der er en fremtid med fremskridt for Afghanistan; 3) at ekstremisme og terrorisme ikke vinder frem; og 4) at Kina og Afghanistan har positive bånd.

Hr. Hassan Daud talte fra Pakistan. Han er administrerende direktør for 'Khyber Pakhtunkhwa Province Board of Investment & Trade'. Han påpegede, at Afghanistan er et af "de mindst økonomisk integrerede [lande]" i den central- og sydasiatiske region efter årtiers stridigheder. Han talte om den store "økonomiske oversvømmelse" der vil følge, idet Pakistan udnytter sin position og sine ressourcer til at blive et logistisk knudepunkt og udvider fordelene for Afghanistan gennem Bælte- og Vejinitiativets flagskib, 'Kina-Pakistan-økonomisk Korridor' (CPEC). Vi skal have "ånden fra den gamle silkevej" igen. Han efterlyste flere seminarer om dette, der involverede forskere, handelskamre og andre.

Fra USA talte Ray McGovern. Han er tidligere analytiker i USA's Central Intelligence Agency (CIA) og medstifter af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS). Han tog fat på emnet: "The Real Interest of the United States in Asia" og fremførte mange stærke punkter, herunder at rækken af militære chefer, der løj om hvad USA foretog sig i Afghanistan, i Irak samt andre steder må "drages til ansvar". Han påpegede dramatisk, at der ikke engang var blevet foretaget kompetente "situations-estimer", hvilket der ellers skulle, om terræn, vejr, LOCS-

kommunikationslinjer og forsyninger og andre standardvurderinger af, hvad USA foretager sig på steder. I 2010 betalte den amerikanske flådes logistik 105 \$ pr liter for at fylde brændstof på kampvogne og militære køretøjer i Afghanistan! Han langede hårdt ud efter den racisme, der var involveret i at formode, at man kan foretage sig alt muligt, hvor som helst; han citerede Kipling.

Mange andre var involveret i de to spørgerunder med vigtige udvekslinger om centrale emner. F.eks. fremhævede Earl Rasmussen, næstformand i Eurasian Society, nødvendigheden af at opbygge tillid. Dr. Stephen Fischer, en amerikansk læge, rapporterede om et år han tilbragte i sundhedsforvaltningen i Afghanistan, hvor han arbejdede sammen med et lokalt genopbygningshold. Zepp-LaRouche understregede mange gange, at det, i forbindelse med den langvarige pandemi, er bydende nødvendigt, at vi i Afghanistan og overalt tager skridt for folkesundhed og moderne lægelig infrastruktur. Dr. Walter Faggett og generalmajor Peter Clegg (fhv.), begge med i 'Komitéen for modsætningernes Sammenfald, deltog i den første spørgerunde. Alaha Ahrar, administrerende direktør for Kindness Sharing Project ringede ind fra Virginia for at spørge, hvad der ville ske med de fremskridt, som kvinder havde opnået i Afghanistan, hvis Taleban skulle tage magten?

Ambassadør Anna Evstigneeva drog den konklusion, at det er "vigtigt at hæve sig over geopolitikken". Hun sagde, at vi i Rusland "på alle niveauer, inklusive præsident Putin er klar til samarbejde". Helga Zepp-LaRouche opfordrede paneldeltagere og alle blandt seerne til at bidrage til perspektivet om udvikling, der blev diskuteret, og mobilisere herfor. Professor Arlacchi, der har udgivet en ny bog, *Against Fear: Violence Is Diminishing, The True Threats to World Peace* (på italiensk) talte i sine afskedsord om, at "fred er stærkere end krig. Lad os være

mere modige. Ikke ofre for store bedrag". Hele konferencen er arkiveret til visning. Nu er det tid til at slutte sig til Schiller Instituttet.